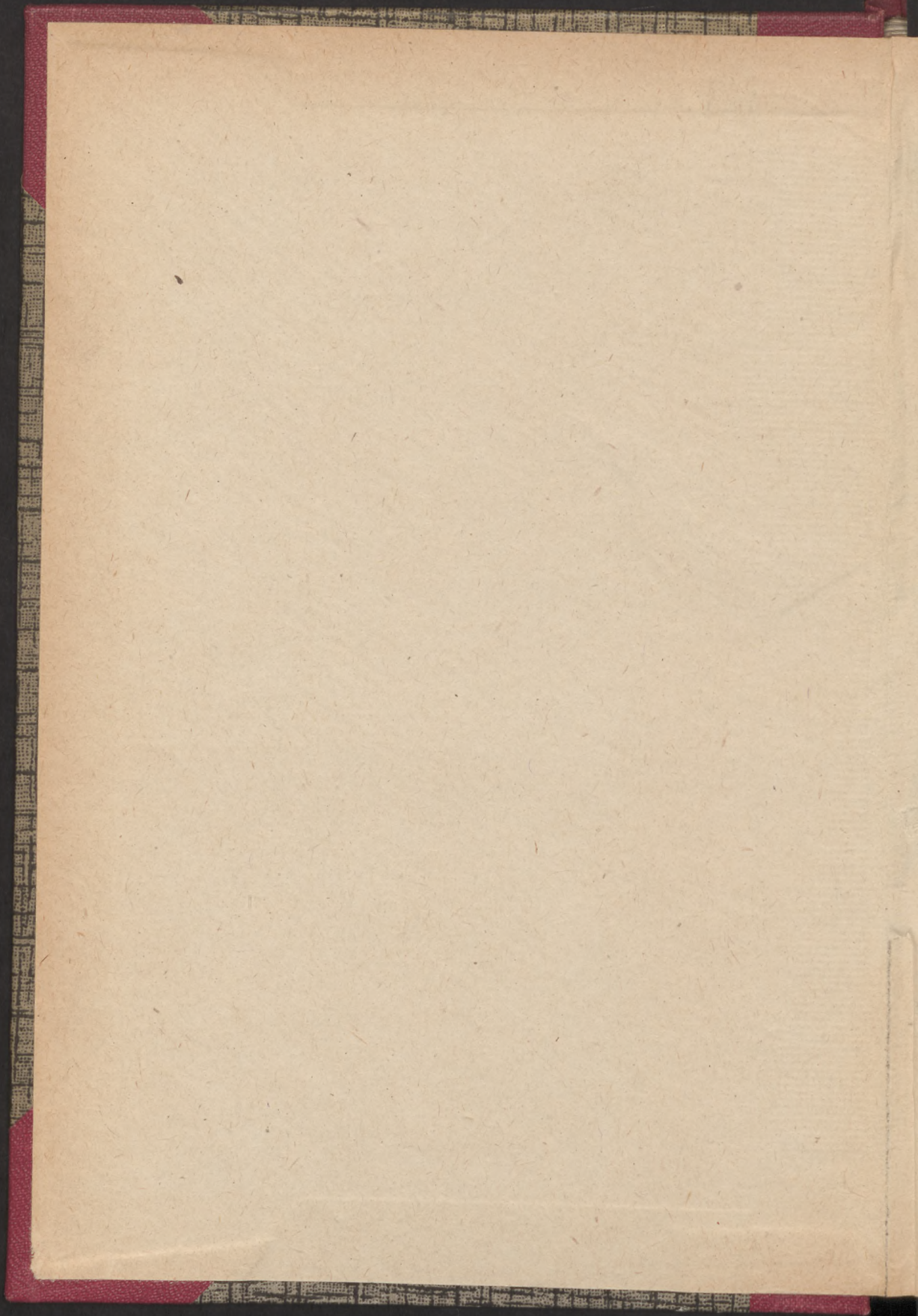
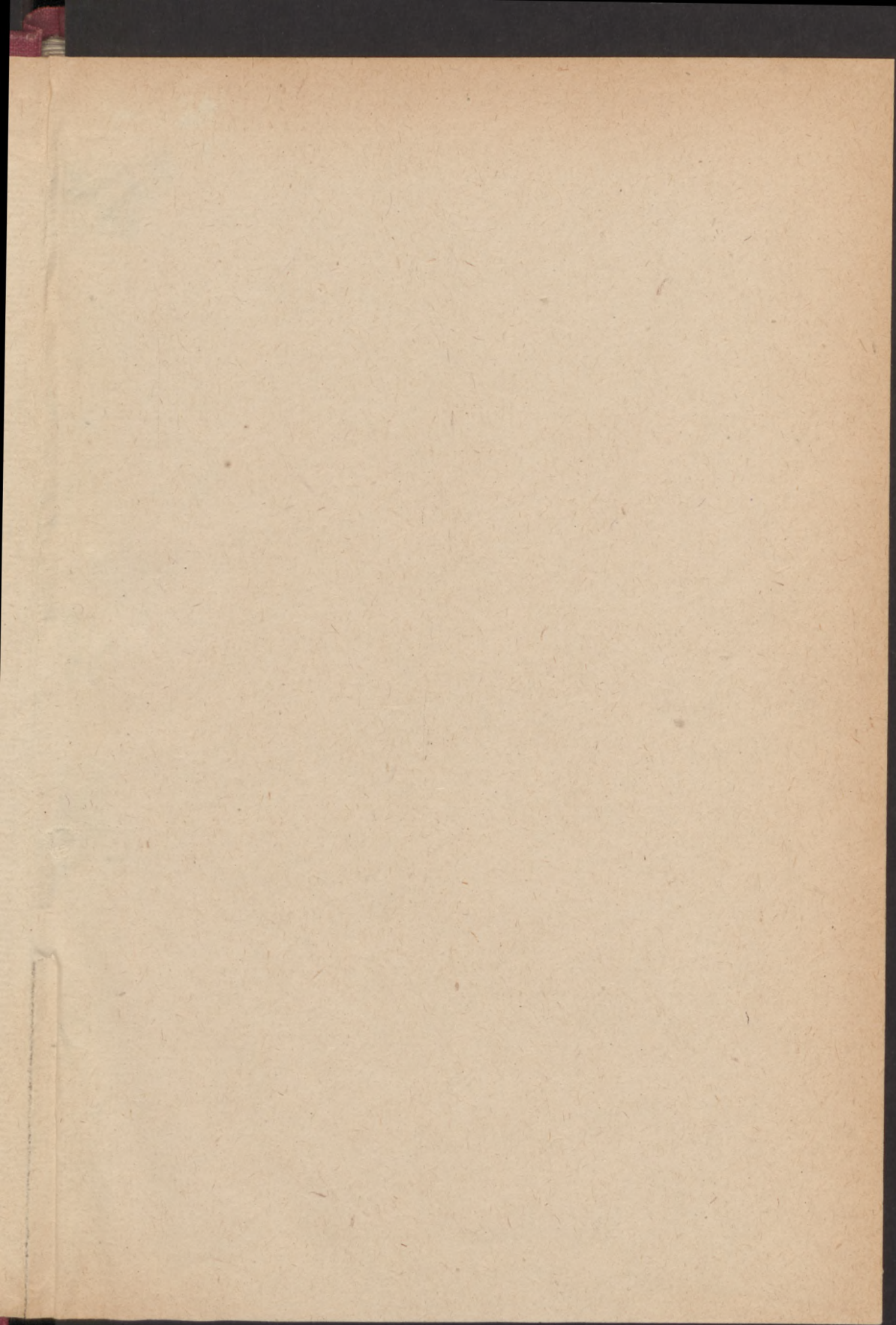
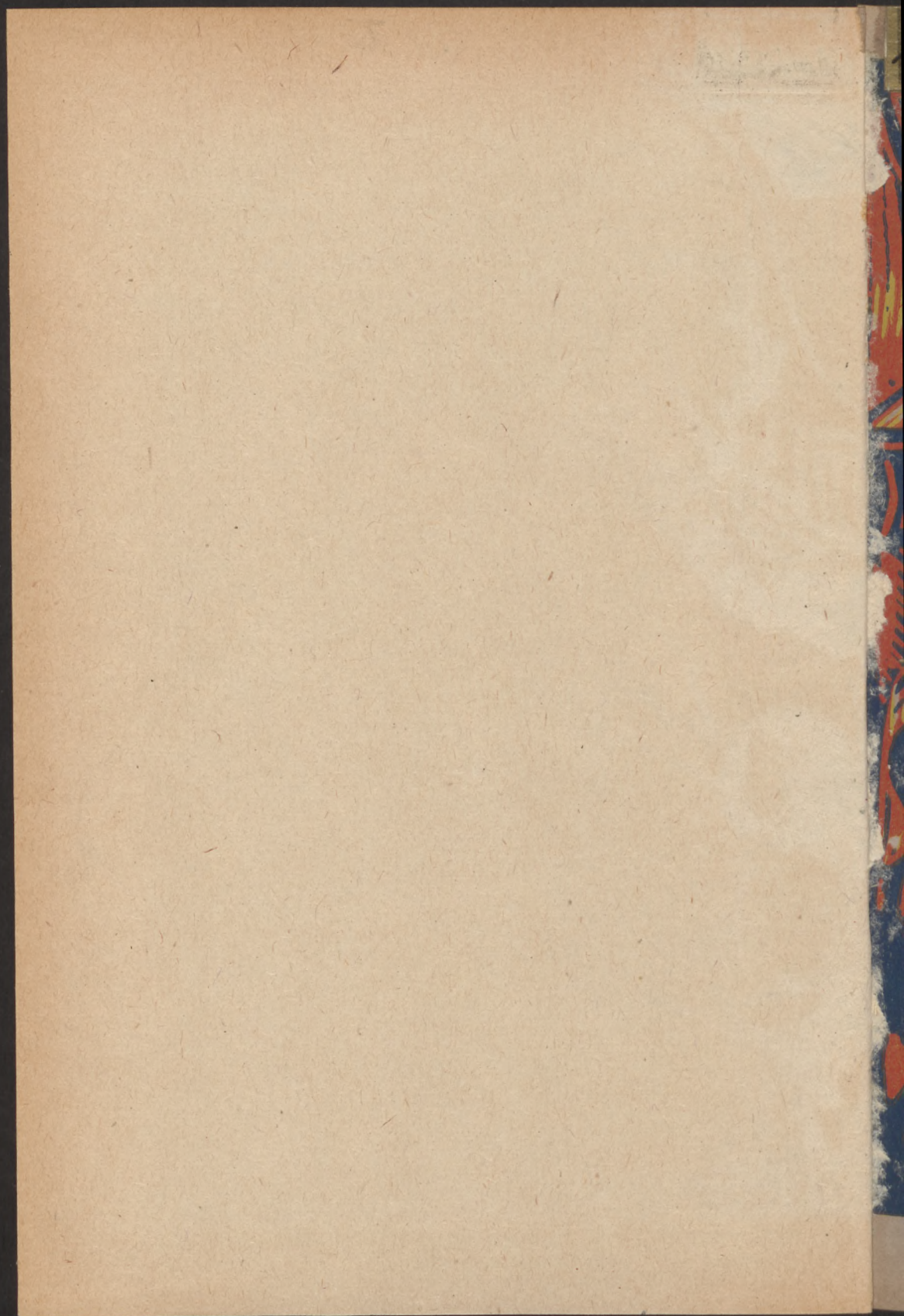

179.206

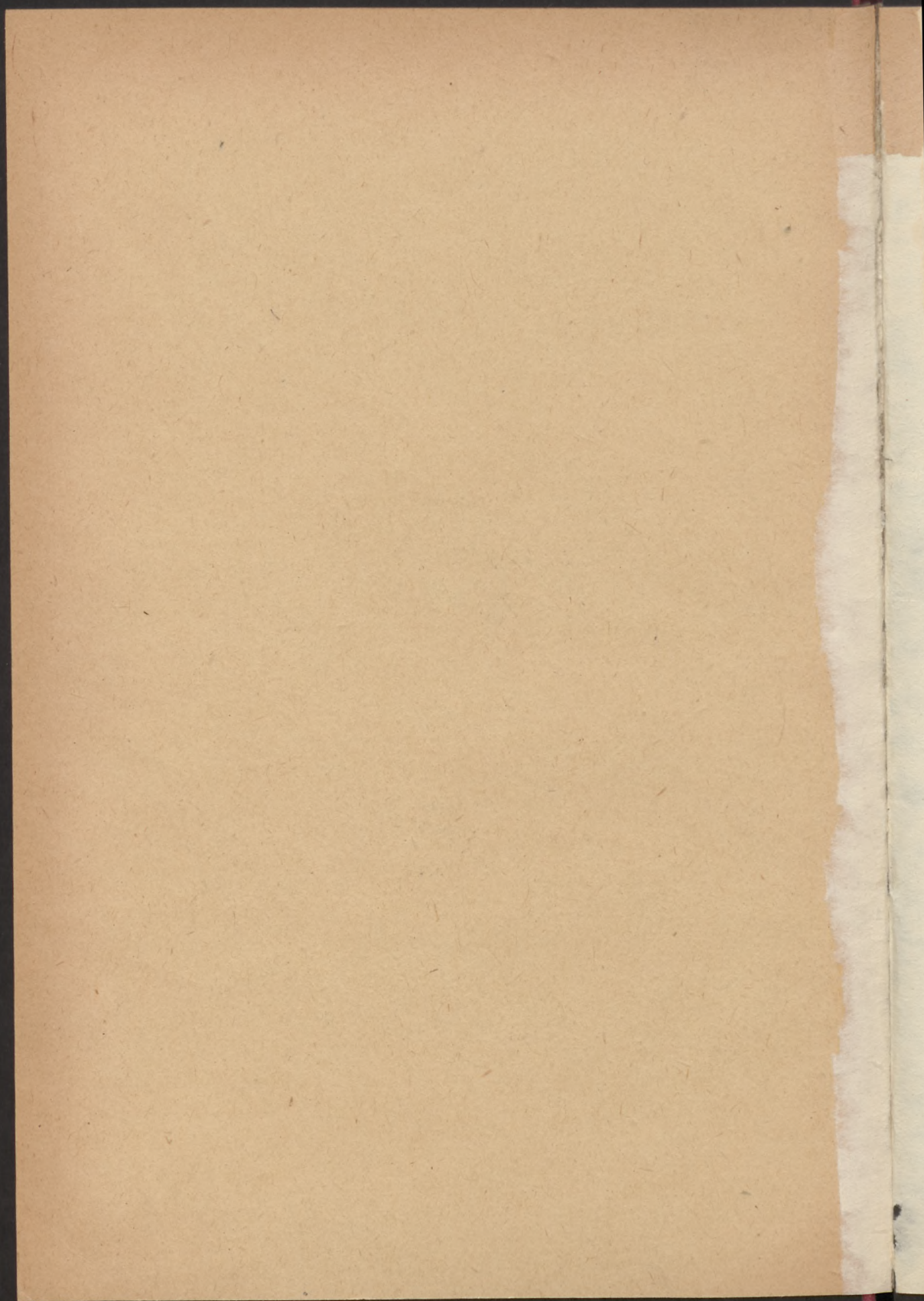
179206

aus a.

2

262

M E S É K.

IRTA:

P. GERGELY BORISKA.

BALÁZS G. ÁRPÁD RAJZAIVAL.

SZERZŐ KIADÁSA.

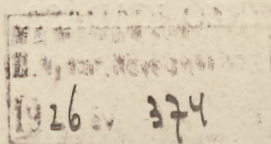
179206

~~30.268~~

~~30.268~~

LÉDERER MANÓ, SZTARA KANIZSA.

EGY SZEM BUZA.

(MESE.)

Élt a világon egyszer, egy igen-igen öreg nagyapó. Sok nagyapó van a világon, de ez az egy különösen arról volt nevezetes, hogy nagyon sok szép mesét tudott mesélni a gyerekeknek. Más nagyapó is tud mesélni, de ennek a nagyapónak a meséi mindig olyan találós mesék voltak. És amelyik gyerek legszebben tudta eltalálni a mese tanulságát, annak a számára nagyapó zsebei mindig rejtettek valami jófélért, csokoládéért, datolyát meg ilyeneket. Mert nagyapó meséi arról is nevezetesek voltak, hogy mindig valami jó, vagy szépet tanultak meg általa a gyerekek.

Volt ennek a nagyapónak három kis unokája. Gyurka, Ibike — aki lány volt és Imriske. A mesélő nagyapók mindig nagyon szokják szeretni az unokájukat, ennél fogva ez az öreg nagyapó is nagyon szerette az unokáit és a legszebb meséit mindig nekik mondta el. Nagyapó unokái nagyon értelmes, okos kis gyerekek voltak és a tanulságokat a mesékben mindig megtudták fejteni.

Egy téli estén történt, a gyerekek ott ültek nagyapóval a kandalló előtt és azzal mulattak, hogy mily nagyokat pattog a parázs elé tett gesztenye, amit nagyapó sütögetett. A gyerekek egy darabig elmulattak ezen, de aztán kérni kezdték Nagyapót:

— Mesélj kedves Nagyapó kérünk szépen!

— Kis telhetetlenek — mondta nevetve nagyapó — nem elég, hogy kikaparom nektek a parászból a gesztenyét, hogy a szájacskátoknak legyen mit rágicsálni, még közben mesével is jól tartsalak benneteket. Jó, nem bánom, de előbb egy kérdést fogok feltenni és aki a legokosabban felel rá, azé lesz ez az óriás gesztenye ami egy maróninak is beillik. Nos, halljuk az ügyes választ. Mit szerettek jobban: a mesét, vagy a gesztenyét?

— Én a mesét szeretem jobban — mondta a ravasz Gyurka, mert az gondolta, ez tetszeni fog nagyapónak, hogy ő még a gesztenyénél is jobban szereti nagyapó meséit.

— Én egyformán — mondta Ibike, aki őszinte kis leány volt.

— És te Imriske?

— A gesztenye az jó, a mese szép és mind a kettő kell nekem, mondta Imre.

— Nesze Imris a gesztenye, mert te feleltél a legokosabban.

Ugy van. A gesztenye jó, a mese szép. A jó és szép egyformán kell mindannyiunknak. — A gesztenye a test, a mese a lélek tápláléka; és amíg a gesztenye csak akkor szép ha jó — a mese csak akkor jó ha szép. Ugye Gyurka?

— Igen nagyapó, de mesélj már kérlek szépen — hízelt Gyurka.

— No jól van hát, mesélek csak csend legyen és jól figyeljetek.

— Ma mesét fogok elmondani egy szem buzáról — mondta nagyapó a karosszékbe elhelyezkedve és aztán mesélni kezdett:

— Abban a faluban, ahol én gyermekkoromban éltem, volt egy vak koldus. Pista bácsinak hívta mindenki és minden házba hetenként egyszer beállított és olyan hangon mintha imádkozna, kemény, pattogó szavakkal darálta: Kérem igen szépen legyenek szivesek a szegény nyomorultnak... A többit sohasem értettem, senki se értette, talán nem is volt tovább, de néha várnia kellett még a fillérre vagy kenyérdarabra, hát olyankor mormogott csendesen, mintha imádkoznék. Télen sohasem láttam, mindig csak nyáron. Ugy látszik szorgalmas hangyaként mindig nyáron kereste meg a télire valót. Rendesen mezitláb, kalap nélkül, egy szál fehérre mosott gatyában és egy igen tiszta nagy vászontarisznyával a hátán járt, amiben a kapott különböző színű és ízű kenyérdarabok száradoztak a nyári napmelegtől. Egyik kezében egy zászlórúd vastagságú nagy botot cipelt, a másik kezét egy gyermek fogta. Erről a gyermekről fogok mesélni tinéktek.

EGY SZEM BUZA.

Pista bácsi a falu legvégén egy nyomoruságos viskóban lakott; de szegénynek ez mégis palota volt, mert övé volt, sajátja és nem kellett attól félnie, hogy kiteszik egy szép napon az uccára, ha nem tudna házbért fizetni többé. Egyedül élt a viskóban a kis fiúval, aki vezette őt koldulás közben. Egy jó öreg szomszéd néni tisztogatott rájuk a száraz kenyerekért, amivel a néni felhizlalta a malacait azután.

Nagyon csendes és nagyon szomorú élet volt ez a kis Jóska gyerek számára, mert nagyon szégyelte a koldulás mesterségét. Mindig lesütötte a szemét, ha más maga korú gyermekekkel találkozott, akik őt egyszerűen a Koldus Jóskának nevezték. Épen úgy, mint ha valakit Szabó Imrének, Kis Ferencnek, vagy bármiképen hívnak. Neki Koldus, az volt a vezetékeve. Nem mintha ezzel csúfolták volna, egyáltalában sohasem csúfolták ki, csak épen hogy nem játszottak és sohasem beszélgettek vele. Még a faluszéli parasztyerekék-se.

Ha métáztak, vagy gombóztak, vagy akármit játszottak, neki azt csak nézni lehetett, részt sohasem vehetett benne. Sok szép gombja volt, sóvárogva nézte a többi gyerekek játékát, de a világért sem mert volna így szólni:

— Játsszom én is gyerekek.

Érezte, hogy kinéznék maguk közül és üldözné, ha bátor lenne velük szemben. Nem azért, mintha gyáva lett volna, csak nagyon érzékeny volt és félt a sértésektől. Így élt a kis Jóska gyerek árván, nagy magányosságban és még egy kutya barátja sem volt neki, akihez szólhatott volna. Csak egy bicskája volt, egyetlen öröme, kincse, amivel egész nap furt-faragott, amikor nem kellett koldulnia.

De egy napon még szomorubb sorsa lett a szegény fiúnak. Egy reggel, látva, hogy sokáig alszik az öreg Pista bácsi, odament hozzá és költögetni kezdte. Észre vette, hogy nem lélekzik, amire nagyon megijedt a kis fiú és nyomban futott a szomszédba, sirva, kiabálva rémületében. Nosza lett egyszerre lótás-futás a máskor olyan csendes ház körül, mert hire ment, hogy meghalt a vak Pista bácsi. Most lett igazán csak árva a szegény Jóska, nem volt igazán a világon senkije, aki pártfogolta volna. Szótlanul üldögélt egymagában a kis viskó előtt,

az emberek jöttek mentek és senkisémet törődött a szegény árnyával tovább. Furt-farigcsált egész nap és elégedelt abból, ami a házban még akadt.

De egyszer csak kifogyott minden ennivaló a kamrából és nagyon éhes volt, levette a szegről az üres koldustarisznyát, hogy majd elindul vele a falu felé. De amint elgondolta, hogy most neki kell majd mondani a „Kérem igen szépen“, -t egyszerre megrázkódott és undorodva dobta félre a tarisznyát. Soha! mondta sóhajtva és leggugolva a földre keservesen sirni kezdett. Sokáig sirt így egyfolytában, amikor maga elé nézve észrevett a földön egy búzaszemet, ami nyilván a ledobott tarisznyából hullott ki. Fölvette. Szép nagy kövér egészséges búzaszem volt, egyik oldalában az Isten arca benne.

— Buza — szólt a kis Jóska és ugytetszett neki ebben a pillanatban, hogy rámosolyog az Istenarcával.

— Elvetem és lesz kenyerem és nem fog kelleni koldulni az emberektől — gondolta magában és mindjárt ki is ment az udvarra, elővette kis bicskáját és egy kis helyen jó porhanyósra ásva a földet, elvetette a búzaszemet. És mintha valami titkos hang sugta volna, így szólt:

— Istenarcu kolduskenyér teremj a számomra. És azután egy nagy könnycseppel meglocsolta.

És most történt a csoda.

A búzaszem azonnal kikelt és nőni kezdett szemmel láthatóan. Nőtt, percről-percre nagyobb lett és ott a Jóska szeme előtt mindjárt kalászba hajtott. Három dús kalász lengett hajlékonyan bókolva Jóska felé és szépen sárgulni kezdtek, mintha a legégetőbb nap heve érlelte volna meg őket. És ime, egyszerre csak kipattant a ruhácskájuk, pelyvácskájuk és minden kalászból harminc Istenarcu nevetett Jóskára. Jóska kipergette a szemeket és nyomban újra elvetette. És ez így ment egész nap. Jóska folyton vetett és aratott. Mire az első hó lehullott, volt annyi buzája, hogy egész télen volt miből élnie. Aztán kitavaszkodott. Jóska boldog volt, hogy nem kellett koldulnia és nagyon kerülte az embereket, akiktől félt, akik pedig nem bántották, csak épen nem törődtek vele. Egy szép tavaszi napon, amint farigcsálva üldögélt az uccán, arra sétált a tanító úr, aki észrevette a magányosan farigcsáló kis fiút.

— Mit csinálsz kis fiam — kérdezte barátságosan tőle. Jóska szivecskéje nagyott dobbant. Ilyen barátságosan még sohase szólt senki hozzá. Azonnal bizalom ébredt benne a tanító bácsi iránt és szó nélkül megmutatta neki, amin babrált.

— De hiszen ez gyönyörű, ez remekmű — csodálkozott el nagyon a tanító úr és kezében ide-oda forgatta a kis faszobrocskát, ami egy koldust ábrázolt üres tarisznyával a nyakában és azonnal rá lehetett ismerni benne az öreg Pista bácsira, a vak kaldusra, aki meghalt.

És most a tanító bácsi mindenfélét kérdezett a kis fiutól és ennek a szive úgy kitárult, miként a föld a buzaszemnek és ez is mindjárt megtermette a maga gyümölcsét, mert a tanító bácsi kézen fogva azonnal magával vitte a kis árva fiut. Jóska életében ettől a pillanattól fogva nagy változás állt be. A tanító úr igen okos és ügyes gyermeket ismert meg benne és fiának fogadta. Tanította még pedig örömmel, mert Jóska szorgalmas és eszes volt és csakhamar pótolta az eddig elmulasztott iskolákat. Mire megnőtt, híres szobrász lett belőle, mert a tanító úr felismerte a tudatlan gyermekben a nagy tehetséget és szobrásznak képezte. Később olyan híres ember lett belőle, hogy az egész falu, de még a nemzet is büszke volt rá, a kis kunyhóra emléktáblát függesztettek és messziről is jöttek megnézni a kis faluvégi viskót, ahol a híres szobrász született. Jóska magához vette az öreg tanítóékat és örök életében hálás jó gyermekük maradt.

— Eddig van a mesém — mondta nagyapó — és most gyerekek mondjátok meg nekem, mi volt ebben a mesében a legszebb?

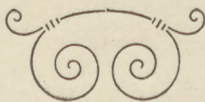
— Oh, az Istenarcú buzaszem, az volt a legszebb, hogy az mindjárt kinőtt, hogy az mindjárt termett — lelkesedett Imriske.

— Ez lehetetlenség — mondta Gyurka, az egész mesében csak ez volt a lehetetlenség, nagyapó, de azért gyönyörű volt, hogy a szegény Jóskának nem kellett koldulni menni, hogy nem halt éhen, amíg a jó tanító bácsi rátalált.

— Miről is beszéltünk az előbb gyerekek? Ugye arról, hogy a mesének szépnek kell lenni, miként a gesztenyétől megkivánjuk, hogy jó legyen! Már most ami a legszebb volt a mesében, ugye az, ami megfoghatatlan és amit mégis ugye milyen szépen el lehet képzelni. Mert: Ha a jó Isten gondoskodni akar egy árva gyermekről, megteheti azt, a hogy neki tetszik. Azt is tehette volna ugye, hogy a szomszéd jó néni vegye magához a hideg télben Jóskát és erre nem mondta volna Gyurka, hogy ez lehetetlenség, de azt sem mondta volna Imriske, hogy gyönyörű. Most pedig hallgassátok meg az egy szem búza tanulságát gyerekek:

Ami Jóskát ellátta egész télire kenyérrel, az egy szem búza volt. A jó szó, amivel a tanító bácsi először szólt a szegény árva gyermekhez, az is egy szem búza volt, mert ugye megteremtette a szeretetet a szegény kis fiu szívében. Az első betű, amire Jóskát a tanító bácsi megtanította, az is egy szem búza volt, mert megtermett belőle a tudás. A jószág, amivel Jóskát a tanítóék felnevelték, szintén egy szem búza volt, mert megtermett belőle a hála. Sok-sok ilyen Istenarcú buzaszem van szét-szórva a világban és igen gyakran a koldús tarisznyájában is, amiket ha gondos kezekkel elvetünk, gyönyörű, gyors és gazdag lesz az aratásunk.

Ez a mesém is egy szem búza, de azt már nektek kell kitalálni, hogy — miért?

PINDURKA.

Egyszer volt, hol nem volt, — még Kutykuruty-ujfalun is tulnan — volt egyszer egy szegény árva Őrzőangyal.

Nagyon szegény és nagyon árva volt ez az Őrzőangyal, mert az édes szülei elmentek az égbe felhőket gyártani. Ez bizony nagyon szomorú munka és a szegény Őrzőangyal mamája, amikor lenézett a földre és meglátta az ő kis árváját egyedül bódorogni, nagyon keservesen sirt. Hullottak a nagy cseppek le a földre és egészen fölázttatták az utakat, amerre a szegény Őrzőangyal ment. . . ment . . . mendegélt.

Egyszer, ahogy így ment, mendegélt és nagyon elfáradt, — mert egész nap sem evett, sem nem ivott — hát leült egy fa alá pihenni. Már hosszú lábakon jött az Este és ő még azt sem tudta, hová fogja lehajtani fáradt fejét.

Sokáig ült bűsan egymagában, a mikor egyszerre csak egy hang szólalt meg mellette:

— Jó estét Őrzőangyal. Hát te miért ülsz ilyen bűsan egy magadban, hiszen mindjárt sötét lesz már? Fölnéz az Őrzőangyal, hát látja, hogy egy Jólélek áll előtte.

— Oh, édes Jólélek, nagy az én bánatom. Árván bódorgok itt a világban és senkim sincsen, akit szeret-hessek, vagy aki engemet szeretne; Őrzőangyalnak hívnak és nincsen akkora valakim se, mint a kisujjam, akire vigyázhatnék.

Igy panaszkodott a szegény Őrzőangyal és sirt-rít keservesen . . .

— No ne busulj hát — szólt a Jólélek — én majd azmegsegítelek téged. Eljössz én hozzám és majd te fogsz ezután vigyázni az én Pindurka lányomra. Én nagyon szeretem én csöpp kis Pindurkámat és már ugyis régen keresek a számára egy Őrzőangyalt.

Boldogan ugrott talpra az Őrzőangyal és vidáman mondta:

— Menjünk tehát hamar, Pindurka tündérhez!

Nemsokáig mentek, egyszerre ott állt előttük egy csillogó csudapalota, amit úgy hívnak: Otthon.

Már messziről érezni lehetett a jó meleg kacagást, amely körülölelte a palotát; a napsugarak éppen gyémántosan bucsúztak az ablakszemektől és jóéjszakát csókoltak rájuk.

Ez volt a Jólélek kristálypalotája.

Bementek. Ahogy az ajtó kitarul, egy kis, fehér tündér repül egyenesen a Jólélek karjaiba. Kétsor gyöngyfoga közül kis ezüst harangocskák bugyborékolnak kifelé; rengő muzsikával kacagott, kacagott és szállt a sok kacagás széjjel. Mindenhová bebujt; ágy alá, asztal alá, beszaladt a kéménybe és azon át ki a szabadba. Azért volt kívülről is olyan kacagós a ház.

Az Őrzőangyal mindjárt nagyon megszerette a kis Pindurka tündért és kérdezte:

— Pindurka mindig, de mindig kacag?

— Nem mindig — szólt a Jólélek — mert Pindurka néha félni is szokott és ilyenkor mindig sirásra igazodik át a kacagós szájacskája.

— Vajjon mitől fél Pindurka? — kérdezte jóságosan az Őrzőangyal

— Az Álomtündértől, a Hidegviz királynétól és a Csuszpeizóriástól — mondta a Jólélek.

— Igen — szólt közben Pindurka — mikor reggel jönnek a napsugár tündérek és bevilágítják a sötétet, hát mindjárt itt terem az a borzasztó Hidegvizkirályné és a nyakamba sir, amitől én fázós leszek. Azután, amikor odaülök a terülj asztalkámhoz, nagy tálakkal itt terem a Csuszpeizóriás olyan főzelékekkel, amiket én nem szeretek; és este, mihely a napsugárkák elbucsúztak, mindjárt itt terem az Álomtündér, amikor pedig én még nem is vagyok álmos.

Az Őrzőangyal ekkor elhatározta, hogy meg fogja hálálni a Jóléleknek, hogy őt így megsegítette.

Egy szép napon lábára huzta nagy hókusz-pókusz cipőjét és keresztül sétált a levegőégben.

PINDURKA.

Egyszer ott állott Meseország tündöklő aranykapujában. Sietve ment végig az aranyfákkal, gyémántfűvel beültetett udvaron és egyenesen belépett a Mesekirálynő fogadószobájába.

Ott ült a Mesekirálynő aranyos trónusában és nagyon barátságosan fogadta az Őrzőangyalt és megkérdezte mindjárt: — Mi jót kívánsz kedves Őrzőangyal?

Ugy mondta: Mi jót kívánsz: nem úgy: Mit hoztál, mert a Mesekirályné mindig csak adni szokott.

— Hozzad fordultam jó Mesekirálynő, segíts rajtam, ha tudsz. Őrangyala lettem egy édes kis Pindurka tündérnek és megtudtam, hogy Pindurka nagyon fél a csúf Valóság banya három lányától. Az Álomtündértől, Hidegvizkirálynétól és a Csuszpeizóriástól. Nagyon szeretném kigyógyítani őt félelméből, mert akkor az én kis tündérkém soha sem sirna többet...

— Tudod mit — szólt Mesekirálynő — holnap éppen bál lesz Meseországban; sok kis tündérvendégem lesz, hát küld őt is ide, majd meglátom, mit tehetek.

Másnap az Őrzőangyal megkérte szépen az Álomtündért, hogy vegye karjaiba Pindurkát és vigye el Meseországba. — Mert Meseország nagyon messzi van és Pindurkát oda csak az Álomtündér bírja elvinni.

Kora reggel volt, amikor beértek az aranykapun.

Álomtündér megcsókolta Pindurka szemeit és elszállt.

Erre Pindurka kinyitotta szemeit és — óh — nagyot kacagott a gyönyörűségtől... Olyan szép volt Meseország, olyan szépségesen rettenetesen szép, mint egy — karácsonyfa.

Boldogan körülnézett és az első, amit meglátott, egy óriási tükörmedence volt, ami csillogott-villogott a reggeli napsugárban.

Apró tündérkéek uszkáltak benne — mint aranyhalcskák és vidáman kacagva paskolták egymást a kristály tiszta hűs vízzel.

Pindurka érezte, milyen hideg a víz és megkérdezte az egyik kis tündért:

— Nem fáztok ilyen korán reggel ebben a hideg vízben?

— Nem bizony. Nem fázunk egy cseppet se, mert ugrándozunk és kimelegszünk tőle; de az se baj, ha kissé

fázunk, mert itt Meseországban, aki nem fürdik meg minden reggel a tükörmedence kristályvizében, azt kizárják Meseország minden szobájából.

Ezeket a játékszobákat az Egészség tündére őrzi, és csak azt engedi be, aki előbb megfürdött a kristálymedencében.

Pindurka — mivel ő is beakart jutni a játékok szobájába — kapta magát, ledobta selyemfátyol ruhácskáját és ... zsupsz ... nagy bátran beugrott ő is a medencébe. Csengő kacagása kicsilingelt a többi közül, úgy, hogy még az aranyfák fülemüléi is elhallgattak tőle. Vigan paskolta nyakon a többi tündéreket. És igazán nem is fázott, egy cseppet sem fázott a hideg vízben.

De nem is bánta ám meg ezt a vitézséget! Mert amikor az Egészség tündére megcirógatta a friss viztől kipirosodott arcocskáját és kitárta neki Meseország minden ajtóját, nohát arról sokáig kellene mesélni, hogy micsoda csudálatos szépséges szép mindenfelét látott ottan. De ezekről majd máskor mesélünk.

Pindurka igazán szinte azt sem tudta, mit is nézzen, minek is örüljön legelőbb is.

Ahogy egy nagy terem ajtaján benézett, hát látja, hogy a terem közepén egy nagyon furcsa óriás fa áll. Levelei olyanok voltak, mint apró csészék és tányérek. És minden tányérkában volt valami ennivalóféle.

Legalul voltak a tányérekön sok, sok, mindenféle főzelékek. Följebb voltak, szépen elrendezve apró ezüst levéltányérekön a mindenféle finom sütemények. Volt ottan krémes, diós torta, mogyorós puszedli, mákos patkótól kezdve mindenféle sütemény, ami csak van a világon.

Még följebb csüngtek a leggyönyörűbb gyümölcsök: alma, dió, szőlő, datolya, narancs, szóval mindenféle finom gyümölcsök. Ezek már nem tányérekön voltak, hanem ott termettek rajta. Ez olyan csudafa volt, hogy mindenféle gyümölcs termett rajta.

A fa legtetejében pedig egy gyémántos tálban a legfinomabb töltött csokoládék voltak elhelyezve, amiről csak álmodni lehet.

Mondom, ilyen fa csak egy van a világon és az is csak a Meseországban.

A fa alatt sok kis tündér már javában lakmározott. Pindurka közelebb megy, nézi, nézi és látja, hogy a tündérgyerekek hogy eszik azt a sok mindenféle csuszpeizokat az alsó ágakról. Ezen igazán nagyon csodálkozott és oda is szólt az egyik tündérkéhez, aki éppen brrr! — sárgarépa csuszpeizt majszolt.

— Mond, miért eszed azt a borzasztó sárgarépát, amikor ezen a fán annyi mindenféle más is van, ami jobb annál?

— Van ám — szólt a kis tündér — de látod, aki előbb ebből a főzelékből nem evett, az gyenge marad és nem éri el a felsőbb ágakat. Nézd csak. Én megettem a sárgarépát és most olyan erős lettem, hogy felbirok nyulni a süteményes ágakig; ha abból is ettem eleget, akkor még erősebb leszek és téphetek a gyümölcsökből és elérem a csokoládés tálat is. Meglátod, végig eszem az egész fát, olyan erős leszek.

Ez a fa, az Erő fája és aki nem eszik főzeléket, az gyöngé marad és sohasem ehét olyan gyümölcsöt, amit maga tép le erről a fáról...

Pindurka tündér csak nézte, sóvárogva a sok finomságot, odament a fa alá és megpróbált fölkapaszkodni a süteményes ágakik. De bizony nem érte el, hiába pipiskedett.

Egyszerre nagy elhatározással elkezdett enni egy — káposzta főzeléket.

Igazán nem is volt olyan rossz! Még ki is törülte tányérkáját. És most — oh csodák csodája — egész könnyen elérte a süteményes ágakat.

Igy megerősödve, most már vidáman tovább megy és egyszerre csak egy ezüsthinta teremben találta magát.

De már nagyon is elfáradt a kis Pindurka a sok gyönyörűségtől, mert ezt mind nem is lehet egy nap végigörülni. Így hát illedelmesen megköszönte a Mesekirálynőnek a vendéglátást és engedelmet kért, hogy máskor is eljöhessen Meseországba.

— Szívesen látlak — szólt barátságosan a Mesekirálynő — mindig szívesen látlak kis Pindurkám, de csak egy feltétel alatt: Ha megígéred, hogy otthon is olyan

bátor kis tündér leszel és nem ijedsz meg a Hidegvizkirálynétól és a Csuszpeizóriástól ezután.

Pindurka boldogan megigérte ezt, köszönt és éppen indulni akart, amikor eszébe jutott valami:

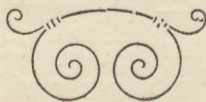
— És hogyan talállok én ide máskor is? — kérdezte aggodalmasan.

— Soha se félj Pindurka — mondta nevetve a Mesekirálynő — Álomtündér mindig elhoz ide téged ezután. Ma is ő hozott ide.

— Igazán? örvendett Pindurka — akkor ezután az Álomtündért is szeretni fogom és mindig örülök majd, ha eljön.

Azután beült a szürkület ezüsthintójába, hol már várt rá az Álomtündér és hazaröpitette.

És Pindurka tündér sohasem félt többet és a leggyönyörűbb tündérkisasszony lett belőle, amikor megnőtt; mert Hidegvizkirályné Egészséggel ajándékozta meg, Csuszpeizóriás Erőt adott neki és Álomtündér meseországának minden szépsége ott ragyogott a szemében.

AZ ARANYGYAPJÚ.

(MESE.)

Volt hol nem volt, már elfelejtettem hol, de volt egyszer egy kis bojtár gyerek. Pistának hívták.

Még egészen sőtöm gyerek volt ez a Pista, de már ő maga kereste meg a kenyerét. Beszegődött birkaországba bojtárnak.

Nagyon jó dolga volt Pistának. Ugy tudott a birkákkal bánni, hogy azok nagyon megszerették és amikor meghalt a Főkolompos, őt tették meg Birkaország királyának.

Mondom, nagyon kedvére való élete volt. Egész nap egyebet se tett, csak vagy üldögélt a bársonyos gyepen, vagy ballagott nagy kényelmessen a nyája után. Kinevezte hű kutyáját Bodrit hadsegédnek és az szép rendben tartotta birkabirodalmát. Bodri ugyan csak egy kutya volt, de azért hűségesen teljesítette kötelességét és nagyon értett hozzá, hogyan kell egybetartani a nyáját.

Hire is volt a Pista birkanyájának! Más birodalmakból is mindenfelől jöttek tanulni hozzájuk nyáját őrizni, mert Pista nyájából sohasem hiányzott egy se, nem úgy mint a többi birodalmakban, ahol már fiatalon megkergültek szegények és mert beléjük ment a gonosz mételey. Hires is volt Pista nyája széles zöld határon és nagy volt ezért Pista becsülete.

Egy meleg déli napon esett, hogy Pista nyája lepihent a folyó partján delelni, ő pedig bement a közeli erdőbe egy árnyas fa alá kissé szunyókálni. A nyáját rábizta a hűséges Bodrira, aki szegény csak úgy lógatta a nyelvét a nagy hőségtől és buzgalomtól.

A nap izzadva lihegett az égen és egészen megforrósította a levegőt; de az erdő lombjai összebeszéltek és összeborultak és nem engedték be a napot az erdőbe, mert féltették a fészkek lakóit a kismadárkákat, hogy napszurást kapnak a hőségtől, akkor pedig kik énekelnék hangosra az erdőt ezután?

Pista lefeküdt tehát egy öreg terebélyes fa alá, amelyik mindegyik levelét napernyőnek nyitotta ki fölötte. Javában szundikál, egyszer csak látja, hogy a fák megrázzák magukat és embereké vállva mind megindulnak ő feléje. Igazán nagyon furcsa alakok voltak ezek a fa emberek és Pista félt volna tőlük, de.

hamar észre vette, hogy ezek nagyon alázatosan közelednek feléje. Igazán nagyon furcsák voltak. Nem tudta elgondolni, miért hajlonganak úgy előtte, de egyszerre észrevette, hogy áll és a vállán súlyos drága kövekkel kirakott királyi palást ékeskedik. Az oldalán pedig egy gyémántos markolatú kard diszeleg. A csizmája meg szinaranytól porzott.

Most egyszerre megértette, miért hajlonganak úgy körülötte a fa emberek, akiknek a ruhájuk egytől-egyig rongyosak, kopottak voltak. Már ugyanis akiknek volt, mert olyan is akadt, akinek egyáltalában semmilyen se volt.

Most egészen közel értek hozzá és megálltak előtte egy óriási tömegben. Egyik közülük, egy öreg cserzett képű óriás kilépett a többi közül és mélyen meghajolva Pista előtt szólt:

— Felséges király! Hallgasd meg kérlek panaszainkat és segíts rajtunk, mert te vagy az egyetlen, aki még segíthet rajtunk.

Mi vesztett ország lakói vagyunk. Rablók támadták meg országunkat és kifosztottak mindenünkből bennünket.

Mi nem voltunk gyávák, nem akartunk engedni a rablóknak, harcba keveredtünk, de ők erősebbek voltak, legyőztek minket és elszedték mindenünket. Most nincs ruhánk, nincs élelmünk és már minden birodalmat bejártunk, hogy segítséget kapjunk, de sehol sem hallgatták meg panaszainkat. Utoljára Tehozzád fordulunk kérésünkkel.

— Mit kívántok? — kérdezte Pista, ahogy az már egy királytól illik.

— Öltöztess fel minket nyájad gyapjújából és táplálj minket a tejéből, hogy ne fázzunk, ne éhezzünk, hogy dolgozni bírjunk és újra felépítsük magunknak Vesztett országot.

Pista türelmesen végig hallgatta a panaszt és végül teljesítette a kívánságukat. Lenyiratta a nyáját és mind gyapjút odaajándékozta Vesztetország lakóinak; megfejte az üszöket és mind a tejet odaadta az éhezőknek.

Nagy hálával csokolgatták azok a palástja szélét és forrón megköszönték a segítséget. Végül előlépett közülük egy kis rongyos töpörödött anyóka. Fehér volt, mint a nyárfa törzse és kezei úgy reszkettek, mint a nyárfa levelek. Odament Pistához, felfelé emelte a karjait és igyszólt:

— Te megmentetted Vesztett ország lakóit és mi azt megháláljuk neked. Minden lenyirt báránynod gyapja helyett aranygyapju fog

AZ ARANYGYAPJÚ.

kinőni, olyan gazdag lesz, hogy Kincsország királya is örömmel fogad vejének.

Pista jót nevetett a nénike mókáin és nézte, mint mennek tova vidáman, megerősödve Vesztett ország fa emberei.

De már másnap nagy volt Pista csodálkozása, amikor észrevette, hogy furcsa fényesség csillog a nyája hátán. Szinte káprázott bele a szeme.

És a gyapju minden nap nagyobb lett a birkák hátán és mintegyre gyönyörűsebben csillogó. Pista egyszerre csak azon vette észre magát, hogy ő az aranygyapjas Birkaország irigylet királya.

Persze hamar hire futott ennek a csudálatos esetnek és az egész világból jöttek megbámulni az aranygyapjas nyáját. Boldog volt mindenki, ha csak egy ujjával is megérintette az aranygyapjut. Ugy cirogatta, simogatta folyton őket az egész világ népe, hogy bár a birka nem valami okos állat, mégis egészen büszkék lettek az aranygyapjukra.

Azonban Pistának szegénynek kezdett a nyájával sok baja lenni, sőt Bodrinak is mindig több-több dolga akadt velük. Nem tudott eleget vigyázni, elég éber lenni, hogy a nyáját meg ne lopják. Mindennap este, mire összeolvasták, hiányzott egy-két darab a nyájból. Minden ország rablója, tolvaja ott settenkedett az aranygyapjas állatok körül és fogyott, egyre fogyott a szép aranygyapjas állat. Pistának már se éjjele, se nappala nem volt többé miattuk.

Es ez még nem volt elég. A fiatalja, a csodaszép aranybárányok renitenskedni kezdtek, nem hallgattak a Kolomposra, ők a maguk feje után akartak menni és sorban megkerülni. Így aztán egy keserves napon arra ébredt Pista, hogy nincs neki több egyetlen aranygyapjasa se, de sőt egyáltalán semilyen se. Hiába volt a busulás, szomorkodás, nem használt semmit, mit volt mit tennie, maga mellé fűtyentette a Bodrit és elindultak világgá.

Egyszer amint vándorlás közben egy árok mellett pihengetett, eszébe jutott a furulyája, amiről egészen elfeledkezett, mióta elvesztette a bárányait. Szájához emelte és bus nóták bujkáltak ki a furulya apró likacsain és szálltak a tiszta kék ég felé. Az égen sok kis fehér báránka sétált éppen csöndesen legelészve és egyszerre megállottak, mert meghallották a furulyaszót. Nosza egyszerre elindultak csöndesen az égről lefelé egyenesen a hang irányába. Pista észre se vette, csak fújta a bánatosabbnál bánatosabb

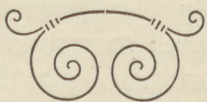
nótákat, egyszerre csak egy kolomp hangját hallja maga mellett. Fölpillant, hát Istenem, csuda volt az amit látott. Körös-körül volt véve hófehér égi báránnyakkal és nyugodtan legelésztek körülötte. Még a csámcsogásuk is hallatszott, amint az izes füvet ropogtatták.

A kos odajött hozzá és barátságosan oldalba lökdöste.

Erre Pista kinyitotta a szemét.

Ott feküdt a fa alatt, ahol mélyen elaludt a melegtől és ezt a furcsa történetet álmodta. A nyája ott legelészett körülötte, mert az ügyes Bodri odaterelte. Pista boldogan simogatta végig kedvenceit és nagyon örült, hogy nem égi báránnyok, sőt annak is örült, hogy nem aranygyapjasok, mert az álma megmutatta, hogy nem boldogság az aranygyapjú és az égi báránnyok is tovatűnnek, mint az álom. Mig az ő egyszerű jámbor birkái türelmesek, hasznosak és békés közöttük az élete.

Késő öreg koráig ő maradt Birkaország boldog királya.

AZ ÜVEGGOLYÓ.

(MESE.)

Az üveggolyó, ami a vízbe gurult, szép volt, színes és a kis lány Iluska nagyon szerette. Órákig eltudta nézni tarka kacskaringóit, ami végnélkül kanyargott benne, mint egy szivárvány szallag. Benne volt a piros, benne volt a kék, benne volt az ibolya, benne volt a sárga, mind a színek benne voltak és a kis lány sokszor sóváran kapirgálta körmöcskéjével az üveggolyót, hátha meglehetne fogni valamiképen a színeket. De nem lehetett megfogni, csak a kívüljét, ami átlátszó volt mint a tó vize, amibe most a tarka üveggolyócska belegurult.

Laci a kis fiú, aki látta ezt a belegurulást, kajánul nézte az elpityeredett szájacskát, a megnyult ijedt arcocskát és egy „nekemmindegy“ mozdulattal dugta zsebbe a kezeit és föl-le sétálgatott a kis lány előtt. Iluska mindig jobban elszontyorodott, keserves sirásra fakadt és nagy kristály cseppek potyogtak ki a szeméből, mintha a vízbe gurult üveggolyó kis testvérkéi lettek volna. Senki nem volt a tópartján kettőjük kívül és a kislány könnyőrgöve nézett az ismeretlen fiura, mintha tőle várna segítséget.

Laci gondolt egyett levetette a cipőjét és belegázolt a tóba. A víz sekély volt és átlátszó fővényű és pár pillanat múlva a lábaujjai között szivárványlott az üveggolyó.

Örömsikoltás repült ki a kislány száján és magánkívül örömeiben az ismeretlen fiu nyakába ugrott és összevissza csókolta.

— Szeretlek — mondta elragadtatással.

Igy kezdődött az ismeretségük és ettől kezdve mindennap találkoztak és mindig együtt játszadoztak. Édes volt az életük így egymással és mindig alig várták a reggeleket, hogy találkozhassanak. A kis lány minden

nyalánkságot amit csak kapott, mind félre tette és Laci-
nak adta. Egyszer aztán mégis összevesztek.

Azt mondja Laci zordan:

— Ma láttam, Pistának is adtál a pattogatott kuko-
ricából.

— Dehogy Lacikám — felel ijedten Iluska — csak
épen négy szemet adtam, mert úgy nézte a kukoricámat.
Igazán csak négy szemet, hiszen a többi mind neked
adtam, nem igaz?

— Nem — mondta Laci szigorúan. Először is hazudsz.
Öt szem volt, én láttam nagyon jól, a saját szememmel,
tehát eggyel többet, mint amennyit bevallasz. Másodszor
neki semmi se dukált, nem ő a barátod, tehát vele ne
kukoricázz.

— Ne haragudj Lacikám, máskor nem adok, jó?

— Nem jó, az ilyennek nem hiszek. Hűtlen kigyó
sziszegte és elvitorlázott.

És Laci truccolt. Mindennap kísétált ugyan a tó partra
és mindenhova, ahol Iluskával találkozhatott, de elnézett
fölötte nagy büszkén.

A kis lány nem volt gögös, nagyon szerette a fiut
és mindig kérte ilyenkor, hogy ne haragudjon, míg végül
a fiu egyszer így szólt:

— Ha nekem adod az üveggolyódat, akkor kibékü-
lök veled.

Iluska nagyon szerette az üveggolyót, mégis azonnal
és örömmel odaadta Lacinak és ettől fogva ismét szent
volt a béke köztük.

— Milyen jó fiu ez a Laci — gondolta el sokszor
Iluska - sohasem utasít vissza, ha megkínálom csokoládéval.

— Milyen jó kis lány ez az Ilus — gondolta Laci
is — mindig ideadja nekem a csokoládéját.

Egy nyári délelőttön ott álltak a széles országút
előtt, amit mind a két oldalán erdő szegélyezett. Arról
beszélt a fiu a kis lánynak, hogy mennyi rémséges fene-
vad lakik az erdőben és ő mindazzal megfog küzdeni,
lepuskázza őket és azután feleségül veszi Iluskát.

— Addig nem lehet — mondta — mert nem lehet
addig átalmenni a nagy úton a túlra és pedig ott lakik
a templom, ahol megesküsznek majd.

ÜVEGGOLYÓ.

— Próbáljunk átalmenni — biztatta a kis lány Lacit — hátha nem is jönnek ki azok a fenevadak.

A fiú szégyelt félni és így lassan elindultak a széles uton a templom felé. Vörös pipacsok viritottak a széleken és a fiu és a kis lány olyan nagyon kicsinyek voltak a nagy uton, fölöttük a kék mindenséggel, hogy alig látszottak. De ők óriásoknak képzelték magukat és a fiú elhullott madártollakból indiánusra diszította magát és a vállalt Nagy Harc belecsalta izmaiba a bátorságot is.

Már jó messzire jártak az uton, de vadállattal még nem találkoztak és ez még jobban megduzzasztotta Laciban a bátorságot.

— Gyerünk egy kicsit le az erdőbe hűsölni, itt olyan forróság van, — szólta a kis lány, mert már fáradt és bágyadt volt a sok gyaloglástól.

— Nem tanácsos lemenni — mondta Laci — kitudja nem-e leselkednek ránk a fák mögött a fenevadak.

— Akkor megölöd őket — mondta Iluska mennyei bizalommal nézve a fiura — és nézd mennyi szamóca is van az erdő szélén!

— Szamóca? Azt szeretem — mondta Laci és így lassan leovakodtak az útról. Sok szamóca volt az erdőszélén, egy lépéssel beljebb még több és minden lépéssel beljebb mindig több és több. Alig győzték szedni és enni, annyi volt.

Egyszerre csak egy rettenetes csattanás reszkettette meg az egész erdőt, nyomban rá hatalmas cseppekben megeredt az eső. Zúgott az erdő, recsegett minden, úgy, hogy egészen elnyelte a két gyerek ijedt sikoltásait, ami olyan kicsiny hang volt az erdő lármájához képest mint egy egércincogás.

A kis lány rémülettől félholtan kapaszkodott Laciba, de az dühösen lerázta magáról és kiabálta:

— Te vagy a hibás, te csaltál be az erdőbe, mi-nek is hallgattam rád — ezzel futni kezdett a fák között.

A kis lány ott maradt, hova a fiu lökte, belekapaszkodott egy fa törzsébe és reszketett, mint a nyárfa levele. Iszonyúan félt, kis szive szinte megszűnt dobogni, sirni sem tudott, csak ezt gondolta:

— Istenkém — ő elfog tévedni az erdőben, meg-
eszik a farkasok és mindenféle vadállatok és én vagyok
az oka!

És Iluska ott a rettenetes vihar közepén a rémséges
recsegésben és zúgásban letérdepelt a fa alatt, a zápor
csapzottra áztatta, kis kezét imára kulcsolta és úgy
kérte a jó Istent, hogy mentse meg Lacit a vadállatoktól.

Az egész csak egy hirtelen jött nyári zápor volt és
igy egy félóra múlva már újból sütött a nap és keresztül
ragyogott a csillogó nedves lombokon. A kis lány most
megindult arra felé — amerre világosabb volt az erdő
és nemsokára már ki is jutott a szélére. Kiállott a napra,
hogy megszáradjon és közben egyre Laci nevét kiálltozta,
de mindhiába, nem volt sehol.

Mikor látta, hogy hiába hivatgatja, sirva megindult
egyedül visszafelé az úton. Már alkonyodott, mire haza
ért és a szülei már nagyon megvoltak rémülve miatta.
Iluska elmondta, mi történt vele és ettől fogva a szülők
eltiltották őket egymástól és nem szabad volt nekik soha
többé együtt játszani.

A kislány mindent megígért, csak kérte, hogy nézzék
meg, otthon van-e Laci, nem ették-e meg a vadállatok.

Persze, hogy Laci már régen otthon volt és semmi
baja sem történt.

Telt-múlt az idő és a kis lány nagyon bánkódott
az ő kis játszó pajtása után, nagyon fájt a szivecskéje,
nem tudta elfelejteni Lacit. Ezért aztán egy napon, amikor
már nem bírta tovább, elfutott a falu tulsó végére, ahol
a fiu lakott, ovatosan közeledett a ház felé, mert nagyon
félt a Laci mamájától. Szerencséje volt, mert Laci épen az
uccán klikkerezett egy csomó pajtásával. Mikor meglátta
Iluskát, odaszólt neki :

— Várj mindjárt befejezem - és a mutató meg hüvelyk-
ujjával jól megfricskázta az üveggolyót és egyenesen
bele találta a lyukba, ahonnan diadalmasan halászta ki
egy csomó más klikkerrel együtt. Aztán odament Iluskához.

— Minek jöttél ide? — kérdezte nem haragosan és
nem lökte el magától, amikor a kis lány mohó szeretet-
tel belecsimpaszkodott.

— Ugy vágyódtam utánad édes Lacikám, olyan régen nem láttalak, úgy fáj, hogy nem játszhatok többé veled! Már nem birtam ki tovább, ide szöktem és most egy órát újra együtt játszhatok teveled — áradozott a kis lány, karjait a fiu nyaka köré fűzve.

— Most nem lehet — mondta Laci eltolva a kis lányt — most épen nagyon érdekes a játék, a fiukkal klikkerezem. Nézd a te színes üveggolyód milyen szerencsét hoz nekem. Nézd menyit klikkerem van — mondta — és ráütött a duzzadt zsebeire.

Iluska nézte Laci kezében az ő szép színes üveggolyóját, de most nem látta már olyan gyönyörű színesnek. Fakónak látta, szürkének és most mindent szürkének látott, az eget, a fűvet, a fiu hangját is és hideget érzett és a torka fájni kezdett attól, hogy a fiú nem akar vele játszani.

— Ha most nem lehet — mondta aztán lihegve, kapkodva a szavakat, — akkor talán holnap? Nézd, holnap délután egyedül leszek otthon jöjj el hozzánk, játszani fogunk a kertben. Nem tudja meg senki, én akarok már veled újra játszani Lacikám, jöjj el hozzánk édes aranyos kedves drága, úgy szeretlek, jobban mint anyukát, jobban szeretlek mint a Mircát aki csak egy macska hozzád képest, jobban szeretlek mint a tejszinhabot, jobban mint a hajasbabám, jobban szeretlek mint... most gondolkozni kezdett, kis szíve felölelte a végtelent és bár szerette az egész szép életet, ahogy van mindenestül, nem tudott semmit, amit a fiúnál jobban szeretne és kis agya valami megfoghatatlan után kutatott és diadalmasan kiálltotta:

— Jobban szeretlek mint az Istenkét!

— Nekem megtiltották hozzátok menni és nem mehetek hozzátok — mondta kedvetlenül a fiú — hátha megtudja az édes anyám. Elnáspágolna. Minek reszkírozam? Teveled már ugyse tudok ujjat, érdekeset játszani — mondta — és ásitott. Szeme a játszó fiukra tévedt és már nagyon szeretett volna köztük lenni.

A kis lány cssk állt mellette, mint egy bánatszobrocska, kis arca sárga lett, megnyúlt és a szája mellett kemény ránc képződött, mint a nagymamája fotográfiáján.

Határtalan elkeseredés zsugorította össze a szivét és minden ádáz, kegyetlen érzését kitombolta magából, ahogy mondta:

— Akkor add vissza a színes üveggolyómat.

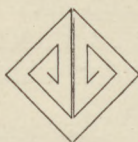
A fiu meglepetten, elhűlve nézett rá pár percig, aztán vörösödni kezdett az arca mint a paprika és a következő pillanatban teljes erejével csapta oda az üveggolyót egy kiálló kődarabhoz.

— Itt az üveggolyód — mondta — és sarkonfordulva ment egyenesen a fiukhoz játszani.

A színes üveggolyó pedig otthevert szanaszét darabokban és a kis lány lehajolt és szedegette össze, mind, mind. Kis tenyerébe fektette, nézte benne a sok szivárványos színeket, amikben a piros olyan eleven volt mint a csurgó vér és folyt, folydogált szanaszét az üveg darabokban.

— Cserép, csupa cserép — susogta a kislány és keservesen zokogni kezdett.

Az apró golyócskák a szemeiből mind rágurultak a szép összetört üveggolyóra és millió tört sugárban csillogtak rajta, mint gyémánt szikrák egy kegyetlenül összetört szép szivárvány álmon.

K A T I C A.

(MESE.)

Katica ugyan csak egy bogárka volt, de azért hiu volt ő is és piros pettyes ruhában járt még hétköznapi napokon is. Egy rókafejú pillangó csapta neki a szelet, amire nagyon büszke volt, mivel a barátnőinek csak közönséges fehér lepkék udvaroltak. Katica különben nem lehetett valami jó kis lány, mert egyszer hallottam, amint az édesanyja, a jó kövér Kati néni panaszkodott a szomszédasszonyának a sovány Szunyognénak:

— Az én Katicám nagyok sok bajt és gondot okoz nekem — sóhajtott — nem akar a ház körül segíteni semmit. Ha itthon van, vagy heverész, vagy a tükör előtt csinosítgatja magát; ha ezt megunta, akkor panyókára veti a pöttyöket a hátán és elmegy az erdőbe sétálni. Ki hallotta még, hogy egy rendes Katica egyedül sétáljon a rengetegben? Mennyi veszedelem leselkedik ott rá, borzalom. A napokban is — képzelje kedves Szunyogné — az én Katicám elment sétálni még akkor, amikor nem volt árnyékuk a fáknak és mikor már akkora árnyékot vetettek, mint egy óriás szakáll, még akkor sem volt itthon. Kiálltam a kis kapuba a levelem sarkára, várom, de csak nem jön. Nagyon megijedtem és már épen fordulni akartam, hogy megkeresem, mert már a nap is belebukott a tóba és sötét lett. Egyszerre csak távolról muzsikaszót hallok és egy csoport közeledett az erdő felől. Jánosok vitték a világosságot a hátukon és a tücskök cincogtatták a nótákat. Persze, hogy köztük volt az én kódorgó Katicám is és egymásnak düllöngélve jött az egész napsugártól részeg banda. Egész délután az erdőben táncoltak és csókolódtak.

— Kikapós a lány szomszédasszony — csipett együtt a sovány Szunyogné — mert így könnyebb volt a lelkének.

— Gyere csak haza — gondoltam — meséli tovább Kati néni és már készítettem is az áztatott kötelet, hogy jól elnáspálgoljam Katalin kisasszonyt. De a betyár egyenesen a nyakamba ugrott, összecsókkolt és kiabált, mamácskám beh éhes vagyok, hol a vacsorám? Mit tehettem, siettem hozni neki a vacsorát, gondoltam, egyél csak, majd kapsz azután, de amint jóllakott, már lefeküdt és a következő pillanatban már mélyen aludt, mint a bunda. Szegényke olyan fáradt volt. Lassan levetkőztettem, hogy föl ne ébredjen, betakartam egy rózsalevéllal és lábam hegyén kijöttem a szobából.

— Mondhatom szépen neveli — csipett megint a vékonydongájú szomszédasszony és erre már dühös lett Kati néni is, a faképnél hagyta és befordult a kökörcsin udvarába.

Bizony hiába volt öreg Kati minden sopánkodása. Katica mégis minden délután kiment az erdőbe.

— Nyár van anyácskám, majd nem megyek a télen — mondta és hopp, repült az erdő felé. Ezen a napon a napsugár szebben ragyogott mint bármikor, de az erdő sűrű lombjai nem engedtek be belőle sokat a fák közé és Katica hűsülve sétálgatott az árnyas erdőben.

— Mennyivel jobb itt — mondta — mint abban a szűk kökörcsinben, és neki még abban is csak egy csöpp udvari szobácskája volt, sötét és barátságtalan.

Anya nagyon szigorú, amikor azt kívánja, hogy én mindig a kökörcsinben üljek — gondolta magában — miközben odacsücsült egy a patak fölé hajló levélkére és nézegette magát a tó sima tükreben.

Nem messze tőle egy nagy varangyos béka ült egy kővön és kidülledt szemeivel már régen nagyon figyelte Katikát.

— Szép kis lány — és nagyot csettentett csuf szájjával. Már régen ismerte látásból Katicát, de ily közelről még sohasem látta eddig.

Egyedül voltak, köröskörül nagy csend, csak a távoli békaországból hallatszott némi kuruttyolás és egy-néhány szorgalmasabb fülemüle gyakorolta a trillákat, készülődve az esti hangversenyre.

KATICA.

— Mi lenne, ha elrabolnám — gondolta a Varangy király — mert ő volt, és ezt a gondolatát nemsokára követte a tett. Csendben orozva Katika mögé került, elkapta derekát és hopsz, lebukott vele a víz alá. Megsemmisült békasországi kapujáig. Katicának az ijedtségen kívül egyéb baja nem történt és mire magához tért, egy nagy hűvös oszlopos csarnokban találta magát. Körülötte libériás békák csusztak, másztak és lesték a parancsait. Tetszett a kaland Katalin kisasszonynak, csodálkozva mászkálta be a nagy gyöngyház palotát, ami egy hatalmas békateknőben volt és ott ringott a tó vizében.

— És ha ezt az én anyácskám látná — gondolta Katika, igen ám, de erről eszébe jutott, hogy került ide és borzasztóan elrémült attól a gondolattól, hogy miképpen fog innen hazajutni. Egyszerre elment a kedve a gyöngyházpalota szépségeitől és kétségbe esve ült le egy kis piros koráll padocskára.

Egyszerre előtte termett a Varangy, aki őt ide hozta. Korona volt a fején és nagyon fényes volt a ruházata, csupa ezüst és arany pikkelyekből, mint egy páncélöltözet.

— Milyen szép vagy Katalinka — mondta nyájasan — üdvözöllek otthonomban és ha te is úgy akarod, közös otthonunkban — folytatta, miközben egy félrecsuszott pöttyöt gyengéden megigazitott a Katika jobb vállán.

Katika undorral huzódott félre a béka érintésétől és megborzongott.

— Soha — szólt hevesen.

— Ne félj tőlem — mondta a békakirály vigyázva — majd megszoksz és azután szeretni fogsz és feleségem leszel.

— Soha — ismételte Katinka — vigyél vissza az erdőbe, te csuf Varangy, nem kell a királyságod, nem kell a kastélyod, de legfőképpen nem kellesz te nekem!

— Innen többé nem távozhatsz — szól elkomorodva a Varangy, aki sértve érezte magát Katalin szavaitól. Ha tetszik, ha nem, itt maradsz és a feleségem leszel.

Katalin zokogni kezdett és most már nagyon sajnálta, hogy nem fogadott szót és egyedül ment ki az erdőbe. Most ime örökös rabszolgaságába esett az undok varangyos békának. Aztán eszébe jutott a Rókalepke és

ekkor mégjobban megfájdult a szíve. Egész nap se nem evett, se nem ivott, folyton csak busult.

A Varangy minden nap meglátogatta és mindig megismételte a kérését Katicának, de annak csak egy szava volt: Soha!

Ezalatt persze nagy volt a riadalom Kökörcsinben. Kati néni pöttyeit tépve futkosott egyik szomszédtól a másikig, hogy segítsenek rátalálni egyetlen lányára. Csigabigáné asszony felsétált egy magas bokorra és kinyújtogatta a két teleszkopját, amivel igen messzire el tudott látni, de Katicát bizony semerre sem látta. A százlábuék Jóskája is mind a száz lábát használatba vette, mégsem tudott rátalálni. A Jánosbogarak egész éjjel világítottak az erdőben, de biz nem volt sehol Katica.

— Mindig mondtam, hogy rosszul neveli a lányát — csipkelődött Szunyogné asszony is.

Rókalepke sem pihent ezalatt. Nagyon fájt neki a csinos kis Katika elvesztése és elhatározta, hogy nem nyugszik, amíg föl nem találja valahol, ha rámegy is minden himpora. És elindult sebes szárnyakon egyenesen az erdő felé. Az erdőben azután gondosan kutatni kezdte Katica nyomait. Minden utszéli virágra rászállt és megkérdezte, nem látták-e Katicát? Én nem láttam, én sem láttam, egyre csak ezt hallotta. Szegény pillangó, mindegyre fogyott a himpor a szárnyain és ő mindegyre kevesebb reménnyel kutatott tovább.

Némely madarak látták ezt és kérdezték:

— Kit keres a rókalepke? A szerelmesét — mondták.

Ekkor megszólalt egy kis fülemüle:

— Talán a kis Katicát, akivel olyan sokszor együtt ültek a patak partján?

— Azt, igen azt — felelték a madarak.

— Oh, azt én láttam amint a Varangykirály megragadta és levitte a víz fenekére — mondta a kis fülemüle.

Meghallotta ezt egy kis ibolya a fa alatt, ncsza hamar finom illatokat terjesztett maga körül és ezzel odacsalta magához Rókalepkét. Azonnal megmondta neki, mit hallott a fülemülétől, hova lett a kis Katicabogár. Rókalepke nagyon megköszönte és sietett egyenesen a patak partjára. Tanakodni kezdett, hogy miképen

menthetné meg a kis kedvesét, de bizony semmi okosat nem tudott kitalálni. Érezve tehetetlenségét, nagyon kezdett szomorkodni, keserveset sóhajtott, és az égre nézett, mintha onnan kellene jönni valami segítségnek. És csakugyan jött is. Amint felnézett, meglátott egy óriási keresztet pókot, amint himbálózott a szivárványszínű hálójában. Rókalepke odarepült hozzá és elpanaszolta neki nagy bánatát és megkérte, legyen segítségére, hogy Katikát megmenthessék. A pók szívesen vállalkozott a segítségére, aminek a lepke úgy megörült, hogy azonnal száz legyet ígért neki jutalmul. És most megbeszélték a teendőket.

Keresztospók leereszkedik a saját kötelén a békakirály váráig, ott belopózkodik a kéményen keresztül és kimentí Katicát. Vállalkozását siker koronázta. Csöndben ereszkedett le a békateknő felé, meglátta a királyi várat és leereszkedett annak a kéményén. Itt egy kis baj történt. Ugyanis nem Katica szobájába került, hanem a varangyéba, a Varangyos hálósobájába. Ott hortyogott tátott szájjal a gyöngyház ágyán és a pók nem állhatta meg, hogy egy jó nagyot ne csipjen az orrán. De majdnem megjárta! Varangy egy nagyot csapott az orrára álmában és majdnem eltalálta a pókot. Egy féllába ott is maradt, de ez nem volt nagy baj, maradt még elegendő lába. De most aztán sietett megkeresni Katalinka szobáját. Egy helyről sirást hallott, oda bemászott a kulcslyukon és odaereszkedett Katica elébe:

— Érted jöttem Katica. Rókalepke küldött érted, jöjj velem, megmentelek.

Katica borzasztóan megörült a váratlan látogatójának, letörülte gyorsan a könnyeit és mondta:

— Oh vigyél innen, könyörgöm, mihamarabb.

— Jól van, mehetünk mindjárt, csak kapaszkodj a nyakamba, én majd felviszlek a kötelemen.

Katica boldogan ugrott a pók nyakába, azaz a hátára, mert a póknak nincs is nyaka, csak a pók azt hitte, hogy van neki. Szép óvatosan kiszöktek a palotából, egyetlen őrt sem ébresztettek fel, olyan csendesen másztak, aztán megindultak fölfelé a hajszálvékony veszélyes uton,

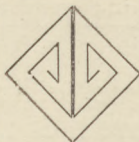
— Elszakad a köteled — rémüldözött Katica, de a pók megnyugtatta, hogy erősebb az ő kötele minden más kötélnél, mert ez az ő saját gyártmánya és direkt erre a célra készítette.

Amig ezeket beszéltek, ime már kint is voltak a vizből és egyéb veszedelemből. Rókalepke és Katica nagyon megörültek és összevissza csókolták egymást. Azután megköszönték a pók nagy szivességét és meghívták násznagynak az esküvőjükre. Pók meg is ígérte, hogy elmegy és a fátyolt ő fogja szőni a menyasszony számára.

Katicát a pillangó magához ölelte és sietve repült vele haza Kökörcsinbe.

Kati néni egészen oda volt a nagy örömtől, hogy megkerült a lánya, aki sirva fogadta meg, hogy sohasem megy többé egyedül sétálni az erdőbe. Különben is férjhez megy, mert Rókalepke feleségül kérte és ő igent mondott.

Nemsokára meg is tartották a lakodalmat, részt vett abban nemcsak a szomszédság, de még az erdők kis lakói is valamennyien. A tücskök virradatig huzták és az ifju pár ezután mindig párosan kószált a nagyerdőben, amig csak meg nem halt.

HIDD-EL.

(MESE.)

Messzi valahol, arra, amerre a nap ébred, volt Ki-Nok ország. Ebben az országban volt egy Hidd-El nevű falucska, amelynek a lakói messzi földön híresek voltak a restségükről. Egész Ki-Nok tudta ezt, úgy, hogy közmondás volt Ki-Nok-ban a lusta embert hidd-el-i polgárnak nevezni. Hidd-El lakói egyébként nagyon megelégedett és igénytelen emberek voltak és lustaságuk dacára nem volt sok gondjuk, mert a hidd-el-i örök nyár mindig elegendően termelte a kenyérfák, kókuszfák gyümölcseit, bőséges eledelül minden hidd-el-i részére.

A hidd-el-iek tehát nem dolgoztak, nem szerettek dolgozni, ellenben szerettek kiülni a házaik elé, nézegetni az azuros kék eget és az ismeretlen tájak felé húzóódó fehér báránnyfelhőket. Jó emberek voltak, mint a restek általában és Hidd-El, amilyen lusta, épen olyan békés falucska volt.

Történt egyszer, hogy a hidd-el-i bíró épen a háza előtt üldögélt és kivételesen elvált foglalva, mert egy kis hegyes fapálcikával piszkálgatta a füleit. Ennek a rendkívüli szorgalmának mindjárt hasznát is vette, mert egyszerre szokatlan zaj jutott be a megtisztogatott füleibe.

— Mi lehet ez — tünődött egy pillanatig — és szegény lusta hidd-el-i bíró igazán nem tehetett róla, hogy a fülei és a szemei előre szaladtak, mint a kíváncsi gyerekek és neki tudomásul kellett venni, akarva, nem-akarva, hogy egy hatalmasan megrakott szekér közeledik és két lovas üget az oldalán. Hidd-El-ben senkinek se volt szekere, ezért a szekér megjelenése igen szokatlan és csodálatos dolog volt a hidd-el-ieknek.

A szekér nemsokára ezután megállt a téren, épen a bíró háza előtt és a szekeret kísérő lovasok leszálltak lovaikról. Az egyik egy hatalmas férfi volt, csupa erő és

parancsolás minden tekintete és minden mozdulata. A másik ennek szolgája volt, aki átvette a lovat gazdájától és enni való után nézett. A szekéren kévékbe kötve fiatal vesszők voltak, amikből fák szoktak lenni, ha meg nőnek, mint a gyerekből az ember. Ezt látta persze meg legelőször a bíró szeme, de bizony nem tudta kitalálni, hogy mik lehetnek azok a vesszőcskék és egy kicsit félni kezdett, hogy talán ezekkel fogják elnászárgolni a lusta hidd-el-i embereket.

Az idegen, aki igen szépen volt öltözve, most oda ment a bíróhoz és nagyon kellemes volt a hangja, amint megszólította:

— A király küldött hozzátok — mondta — hivd össze az embereket, hogy elmondhassam mindenki halatára, miért jöttem.

Nemsokára egész csödület vette körül az idegent és a hied-el-iek egészen ellepték már a térséget, mire az idegen folytatta:

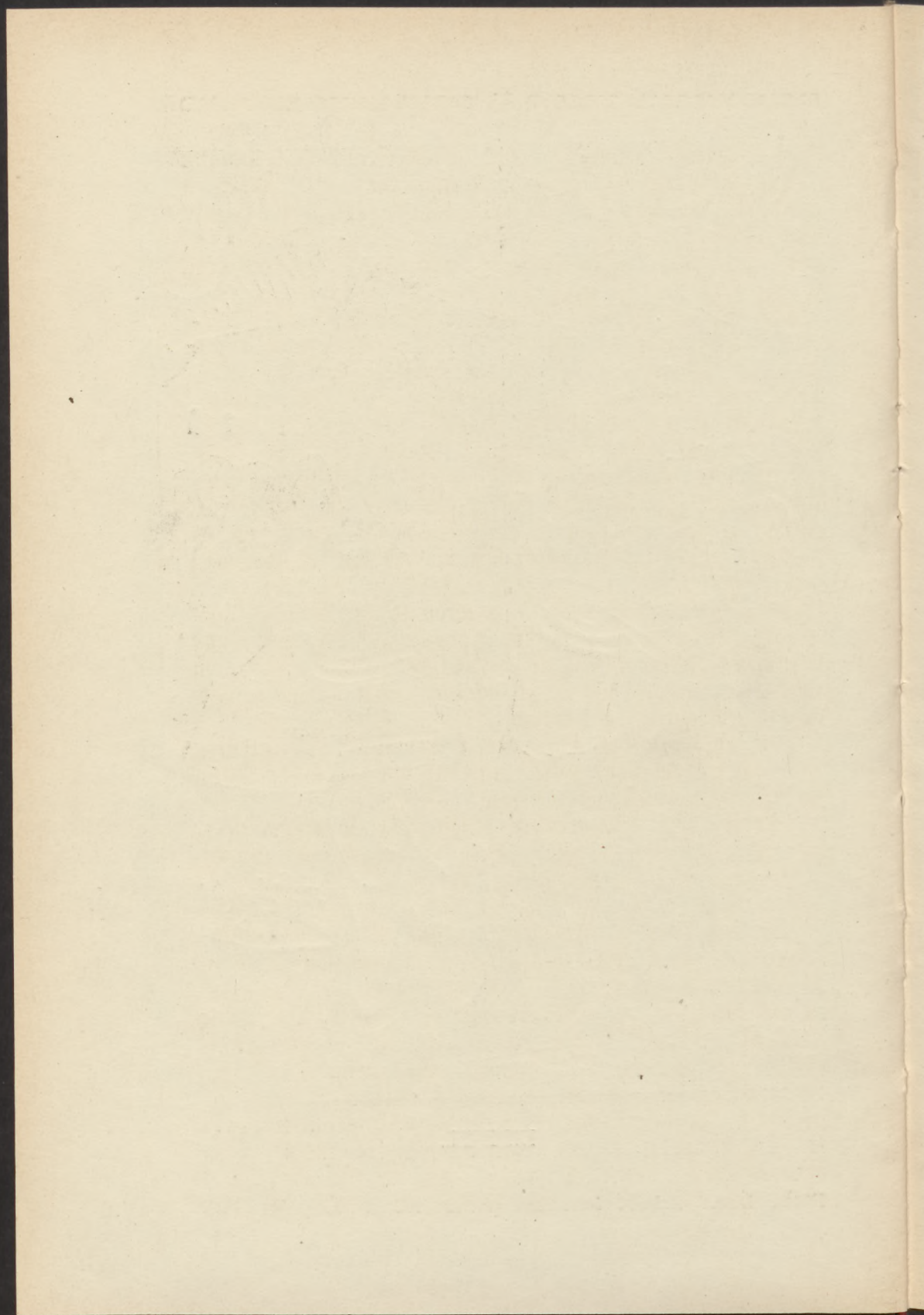
— A király ajándékot küldött nektek és látni akarja, megbecsületek-e az ajándékát, ezért küldött most első alkalommal ilyen furcsa ajándékot. Mert a király elhatározta magában, hogy a hidd-el-ieket ezután mindig megajándékozza, ha érdemesnek mutatkoznak erre. A király hallotta a hidd-el-iek hírét, milyen csendes jó emberek, nem civakodnak és nagyon szeretnek — szemlélni. Ezért küld egyenlőre olyan ajándékot, amin lehet kellemesen szemlélni. Ezek itt olyan fácskák, amik csak a király udvarában teremnek, ilyet még a ti szemetek nem látott soha. Mikor ilyen fiatalok még, akkor úgy hívják: Cse-Me-Te. Ezeket kizárólag a ti számotokra neveltette a király és most minden hidd-el-i embernek küld belőle tíz darabot.

— Tíz gödröcskét kell ásni minden hidd-el-inek a maga udvarában. Vizet beleönteni és a Cse-Me-Te gyökerét oda bele ültetni. Ez az egész. Azután pedig, míg ki nem hajtanak a zöld levelecskék, minden alkonyatkor meg kell öntözni, máskülömben meghalnak szomjan.

Most a szolgája segítségével szétszórtogatta a vesszőket és mindenkire jutott legalább tíz fácska.

HIDD-EL.

— Mire eljövök az újabb ajándékkal — mondta — már levelezni kell mindegyik fácskának, mert akinek a fája nem fog levelezni, az nem fogadta szívesen a király ajándékát és nem fog részesülni a második ajándékból, ami után pedig még több is fog következni. Nemsokára ezután eltávozott a faluból.

A hidd-el-iek napokig élvezték a csodálatos eseményt és mindenki nagyon vigyázott az ajándékra. Nem voltak restek locsolgatni és naphosszat lesték, mikor fog kihajtani a rügyecske. Az első kis levelek olyan örömet okoztak a jó hidd-el-ieknek, hogy egész nap egymáshoz futottak szemlélődni és dicsekedni. Rövid idő alatt gyönyörű kövér óriási levelek himbálóztak a kis fákon, hogy öröm volt látni. És most már egyre csak az utat lesték, várva az idegent.

Egy szép napon azután csakugyan jött is, de most szekér nélkül a hidd-el-iek nagy csalódására. De azért csakhamar ott álltak mindnyájan a téren és sóvárogva nézték az idegent, vajjon mit hozott nekik. Az idegen egy öklömnyi dobozkát vett ki a zsebéből. Nem sok jót reméltek a hidd-el-iek az ajándéktól most már, mégis nagyon kíváncsiak voltak, mi lehet a dobozkában.

Az idegen most megnézte a fácskákat, nagyon meg volt elégedve és megigérte, hogy mindegyikükről külön fog mesélni a királynak.

Aztán ismét kimentek a térségre és az idegen kinyitotta a dobozka fedelét. Akik közel álltak hozzá, csalódottan mormogták:

— Mák.

— Nem mák — szólta az idegen férfi — ezt nem szabad elültetni, mert ellentétben a csemetével, ez akkor hal meg, ha elültetik. Ez — folytatta — egy csodálatos ajándék, csak egy kevéske türelem kell hozzá, amíg kifejlődik. A király nagyon bizik a jó hidd-el-iek türelmében, ezért küldte most épen ezt az ajándékot. Nem kell vele semmit csinálni, csupán behelyezni egy kis dobozkába és mindennap egyszer — megnézni. Ez ugyebár nem fáradtság, és ezt mindaddig kell csinálni, amíg egyszer csak észreveszik, hogy — mozog. Ha ezt észrevették, akkor egy levelet kell leszakítani a Cse-Me-Té-

ről, amit most már E-Per fának hívnak és arra rá kell helyezni a mozgó mákokat, amik most már nagyon fognak nőni. Mindennap új levélre kell tenni öt napig és akkorra már szépen látható Her-Nyó lesz belőlük. Most már nagyon érdekesek, mert látható lukakat esznek bele a levelekbe.

Ezután nem kell velük fáradni többé, csak kivinni és rátenni az Eperfára, ahol épen úgy fog élni, mint egy bölcs hidd-el-i polgár: Eszik és alszik.

Mindenki kapott a tenyerébe husz mákszemecskét és mindenki nagyon örült az ajándéknak, amitől ilyen érdekes és csodálatos dolog várható. Az idegent ezer kérdéssel ostromolták és ez a mohó, fürge, eleven érdeklődésük már jól kinőtt a hidd-el-i keretből.

Valósággal láz ütött ki a faluban, amikor egy napon a mákok csakugyan mozogni kezdtek. Siettek levélre helyezni őket, kivitték a házaik elé és naphosszat lesték. Férfiak, nők, gyermekek kivétel nélkül. És a hernyócskák csakugyan nőttek és nemsokára már az Eperfán kaptak szállást. Most még gyorsabban nőttek és pár hét alatt hatalmas fehér és krémszínű selyemfogású kövér állatkák lettek és már majd felfalták a kis fácskák összes levelét.

A hidd-el-iek már aggódni kezdtek, hogy mi lesz, ha lefogy a levél és félve néztek a mutatóujj nagyságu falánk állatkákra. Szerencsére most már mindegyre kevesebbet ettek, sokat aludtak és még nagyobb szerencsére váratlanul beállított az idegen is.

Ismét szekérrel jött és a szekéren sűrű száraz galyacskák voltak. Mindenki kapott belőle, amit rátettek a kis eperfácskákra, amiként azt az idegen mutatta.

— Most szépet fogtok látni — szólott az idegen. — A hernyók házat fognak készíteni maguknak, mert most sokáig kell aludniok és azalatt biztonságban kívánnak lenni. Mire újra eljövök az ajándékkal, már mind a házaikban lesznek és akkor lefoglaljuk szedni őket.

Csakugyan szép és érdekes látnivaló volt, ami most következett.

Nem csoda tehát, ha a hidd-eli-ek egész nap egyebet se tettek, csak ezt nézték. A hernyók felmásztak a száraz galyákra, ott elhelyezkedtek és elkezdtek olyan

nyállal szövögetni, mint a pók. Lassankint formát kapott a házikó és a hernyó belül maradvá, mind vastagabbra tapétázta a falakat, úgy, hogy végül ki sem látszott belőle.

Az idegen pontosan megjelent újra és ismét ajándékot hozott.

Üdvivalgással fogadták a kedves idegent és megmutogatták a csodálatos hernyó házakat.

— Ezek Gu-Bó-k — mondta az idegen — és most szedjétek le a fákról.

Az idegen most mindenki Gu-Bó-jából kiválasztott öt darabot és mondta:

— Ezt tegyétek egy dobozba, épen úgy mint a mákokat és egyenlőre ne gondoljatok vele. A többi gubóval ellenben csinálni fogunk valamit, amihez újabb ajándékot küldött a király, aki üdvözl titeket és nagyon megvan veletek elégedve.

Most leszedtek a kocsiról sok ovális alaku tarkára festett kis fákat, amit az idegen Or-Só-nak nevezett. Kis állvány is volt mindegyik orsóhoz, amiket felállítottak a téren. Azután langyos vízbe bele áztatták a Gu-Bó-kat.

Azután az idegen mindenkinek megmutatta, miként kell a gubó selyemszálát megkeresni és az orsón legombolyítani. Csodaszép ragyogó selyemszál jött le a gubóról és hidd-el-iek lelkesedtek az örömtől. És mire minddel készen lettek, mindenkinek volt egy gyönyörű arany gombolyagja.

Boldogok és hálásak voltak és nem győzték az idegent szeretetükkel elhalmazni.

— Most tegyétek el szépen az orsókat és amig újabb ajándékkal jövök, vigyázzatok a selyemgombolyagra.

A hidd-el-iek bámulva nézték a selyemgombolyagot, amit nemrég mint picike mákszemet kaptak.

Az idegen most elég soká váratott magára, de egyszer mégis csak megérkezett. Mindjárt megnézték az eltett öt gubót és a hidd-el-iek majd elhültek a csodától. Minden Gu-Bó lukas volt és öt kövér pillangó mászkált a skatulya fenekén, ami tele volt apró mákszemekkel, amilyet az idegen hozott nekik. Most már megértették a hidd-el-iek a Her-Nyó változó életét és gyö-

nyörűségük végtelen volt, mert most már minden házban volt sok-sok mákocská és jutott belőle asszonyoknak, gyermeknek egyaránt.

Aztán elővette az idegen az ajándékokat és szétosztogatta.

— Ez Sod-Ró — mondta és megtanította a hidd-el-ieket, miképen kell fonalat sodorni a vékony selyemszálból.

Az idegent most már nagyon szerették Hidd-El-ben és az mindig gyakrabban jött közéjük és mindig hozott nekik valami ajándékot. Himzéseket, csipkéket hozott és megtanította az asszonyokat, lányokat, hogyan kell a selyemfonálból azt elkészíteni és diszül rakni nyakra, hajra, ruhára. A hiuságuknál fogta meg őket és nem sok idő múltán a hidd-el-i nők ismerték a himzés és hurkolás minden titkát.

Az idő pedig egyre múlt, az eperfák nőttek és szaporodtak és ennek arányában szaporodott a gubótenyésztés is Hidd-el-ben.

Furcsa, izgató gépeket hozott az idegen a büszke hidd-el-ieknek, akik most már nagyon megnőtt önérzettel tevékenykedtek kedves foglalkozásukban. A gépek mellé lányok, asszonyok ültek és megtanulták a selyemfonál gyönyörű készítését és a selyemszövést.

Évek multak így el és már senki sem emlékezett többé a lusta hidd-el-iekre, mert a legszebb fonál Hidd-El-ből került ki, akik elsőrangú szakértelemmel tették híressé a hidd-el-i selymet. Gazdagok, igényesek lettek, napról-napra tökéletesedtek, mert megismerték az igazi tiszta gyönyört, amit úgy hívtak a hidd-el-iek — Mun-Ka.

HOLDSUGÁR KISASSZONY.

(MESE.)

— Anyám, vedd le nekem onnan az égről azt az arany kiflit — mondá Lilike az Édesanyjának, amint egy este kint ültek a ház előtt és a könnyű felhők mögül egyszerre kibukkant az új hold. Lilike két kis kezét vágyón nyújtogatta a kifli alaku hold felé.

— Azt nem lehet kislányom, az nagyon magasán van és én nem érem el — mondta Anyuka. De Lilike ezzel nem elégedett meg.

— Akarom az aranykiflit — mondta és már is pityeregni kezdett.

— De ha nem tudom levenni — mondta védekezve Anyuka.

— Egy létrát kell támasztani az égnek, úgy lehet — mondta Lilike okosan.

— De az emberek nem tudnak ám olyan magas létrát készíteni, amelyik felér a holdig Lilikém — mondta Anyuka.

— Akarom az aranykiflit — határozta el Lilike mégis és amikor sirni és rosszkodni kezdett, Anyuskája lefektette és büntetésből egyedül hagyta a szobában. — Lilike a félelemtől egy pillanatra elhallgatott és szeme hirtelen ismét az ablakon bevilágító holdra tévedt.

— Anyukám — kiálltotta az édesanyja után és az újból bejött a szobába.

— Anyukám és a madarak oda tudnak szállni az aranykiflihez? — kérdezte örömmel Lilike, mert azt hitte, hogy most eltalálta miképpen lehetne lehozni az arany kiflit mégis.

— Nem tudnak bizony Lilikém, mert a madarak csak a levegőben tudnak repülni és ahol a Hold lakik, ottan már nincsen levegő.

Ezen igazán elbusult Lilike, mert már oly szépen elgondolta, hogy kifogja engedni a kis gerlicéket a kalitkából és megkéri szépen, hogy hozzák le neki azt a kiflit, ami oly fényesen tud világítani. Ketten egészen jól elbirnák, hiszen nem látszik tulajágosan nagynak. Most már ennek a reménynek is vége van tehát, gondolta elbusulva, de még mindig bizakodva remélte, hogy hátha

leesik magától is, bár nem nagyon bizott abban, hogy a kedvéért lefog pottyanni az aranykifli. Amint így álmodozva nézi a holdat, hát egyszerre csak látja, hogy egy hosszú, fényes sáv indul ki a holdból és huzódik lefelé, mindközelebb, közelebb, le egészen a földre, be az ablakon keresztül, egészen Lilike ágyacskájáig. Egy irgalmatlan hosszú, hajszálvékony, sugár létrácska képződött és azon buzgón lépegetett lefelé egy csöpp kis hölgyecske, aranyfátyol ruhácskában. Jön, jön mindközelebb, Lilike szivdobogva nézi, amíg egyszer csakugyan leér, odaül Lilike ágyacskájára és barátságosan megszólal: Jó estét Lilike.

— Jó estét, — válaszol halkán, egy kicsit izgatottan remegve Lilike és félénken kérdezi:

— Ki vagy te?

— Én Holdsugár kisasszony vagyok — mondta és csinos bókot csapott Lilike előtt, mely után folytatta: Meghallottam ma esti kívánságodat, amikor az aranykiflit kérted az égről, jót kacagtam rajta, milyen csacsí kislánykák is vannak a világon, és elhatároztam, hogy ma este meglátogatlak és felvilágosítalak, mily lehetetlen kívánságod volt.

— Inkább mért nem hoztad le az aranykiflit, ha már ugyis lejöttél — mondta Lilike durcásan.

A Holdsugár kisasszony édesen kacagott, mintha Szent Dávid hegedűjén trilláztak volna, aztán megfogta Lilike kezét és beszélni kezdett:

— Elbirod-e képzelni, milyen nagy az a kifli? — kérdezte kacagva Holdsugár Lilikét.

— Hát nagyobb a rendes kiflinél valamivel, de azért nem lehet az oly tulságosan nehéz — mondta Lilike.

— Lilikém, ugye nagy kifli lenne az, amelyik akkora mint a te ágyacskád?

— Az nagy kifli lenne, — mondta Lilike csodálkozva.

— Hát még ha akkora lenne, mint ez a szoba, amiben az ágyacska van?

— Az, az iszonyú nagy kifli lenne, — kacagott Lilike.

— És még nagyobb lenne ugye, ha akkora lenne, mint ez a ház, amiben ez a szoba van. Pedig ez az arany kifli nem csak ennél a háznál nagyobb, de nagyobb az udvarnál, meg az egész városnál és a sok, sok városok, tengerek és hegyeknél, amiket együtt véve el birsch képzelni — annál is nagyobb az a kifli. És

HOLDSUGÁR KISASSZONY,

Lilikém, mit kezdenél te akkora nagy kiflivel? Aztán elárulok neked egy nagy titkot, — suttogta a Holdsugár, közelhajolva Lilike füléhez.

— Az a kifli ottan? nem is kifli, figyeld csak meg, minden este mint fog dagadni, lassan, cipóvá, majd végül akkora lesz, mint egy nagy kenyér, de azért kenyérnek sem igazi kenyér ám, én csak tudom, mert az az én hazám.

— Te ott benne laksz? — kérdezte Lilike bámulva.

— Ugy van, ne csodálkozz Lilikém, én abban a kifliben lakom és az összes holdsugarak, amik esténként leszállanak ide a földre, azok is mind, mind benne laknak. Az ottan egy világ. Holdvilág. A holdvilág jó és egyszerű világ és mi holdsugarak igen sokat búsulunk azon, hogy a gögös Nap minket leparancsolt az Egről és csak este engedi meg nekünk, hogy szeliden leszállhassunk ide a földre. Nappal mindig a napsugarak a gögösek, terigetik széjjel aranyuszályukat a földön. Igaz, hogy ők szebben tudják kicsókolni a virágok piros kelyhét, de néha kegyetlenkedni is szoktak és leperzselnek mindent a forróságukkal.

— Egyszer engem is megcsókolt egy napsugár — mondta Holdsugárka halkán és azután elhallgatott.

— Meséld el ezt kérlek szépen — kérte Lilike és a Holdsugár mesélni kezdett:

— Mi hároman vagyunk testvérek, egy öreg sugárnak három fiatal lánya. Minden hónapban egyszer, amikor a kifli hold teljes kenyérré dagadt — vagyis holdtöltekor — bál szokott lenni a holdvilágban. Én vagyok a testvéreim között a legfiatalabb és engem nem szoktak elvinni a bálba. Azt mondják, hogy kicsike vagyok. De én nagyon vágytam meglátni a fényes báltermet és egy ilyen bál alkalmával egyszer kiszöktem a szobácskámból és oda lopózkodtam a bálterem ajtajához.

Gyönyörű volt mondhatom — mondta Holdsugárka lelkesedve — a sok fényes sugárurak és hölgyek, ahogy táncoltak és a szívem úgy dobogott az örömtől és a félelemtől. Ahogy így elmerülve gyönyörködök, egyszerre csak megszólal mögöttem egy hang: Ki vagy te csöppség? Ijedten hátra fordulok, hát majd elkápráztatott a szemem, olyan fényes lovag állt mellettem és fölém hajolva nevetett rám. Elakartam futni, de ő megkapott és a karjaiba emelt. Ne fuss kis Holdsugár, ne félj tőlem — mondta — én egy Napsugár vagyok, aki ide tévedtem. Hát gondoltam, ha már itt vagyok, megnézem a holdsugarak bálját. De bizony nekem nem tetszik ez a

hideg sugárvilág, csak látnád minálunk a Napban, mily forró egy ilyen báli éjszaka !

— Nekem szép ez is, mondtam és elakartam szökni tőle, de Ő még szorosabban magához vont, forrón megcsókolt és mondta:

— Nesze, ismerd meg a nap csókját és sohase legyen neked elég meleg a holdban.

— Én kiszakítottam magam a karjaiból és futottam haza, ahogy csak tudtam. Gyorsan ágyba bújtam, de egész éjjel forró lázam volt a napsugár csókjától. Azóta nincsen nyugalom a holdban és alig várom az estét, hogy lejöhessen ide a földre, hátha itt találkozhatnám vele valahol; vele, a szép naplovaggal, aki tüzet gyújtott a szívemben.

Nagyot sóhajtott a Holdsugárka és szomorúan folytatta:

— Oh beh kár, hogy csak mindig este tudok lejönni és akkor már a napsugarak mind haza mentek innen. Én úgy fázok a Holdban élni és csak egy a kívánságom: Csak még egyetlen egyszer csókoljon meg engem a napsugár.

Lilike nagyon megsajnálta a szép szomorú Holdsugárkát és így szólt hozzá:

— Tudod mit? Bujj ide mellém az ágyacskámba, itten elég jó meleg van, aludj velem, reggel, amikor felébredünk, már mindig itt szoktak bekukucskézni a napsugarak, hátha közöttük lesz a te naplovagod is és akkor viszontláthatod őt.

— Nem bánom — mondta Holdsugárka — megpróbálom, hátha sikerül. Azzal ledobva magáról selyemfátyol ruhácskáját, odabujt Lilike mellé és Lilike egész éjszaka a holdsugár mellett édesen aludt.

Másnap reggel, amint kinyitotta a szemecskéjét Lilike, szinte elkáprázott a szeme az ablakon beszűrődő ragyogó napsugaraktól. Mindjárt eszébe jutott a Holdsugárka és keresni kezdte maga mellett az ágyban. Még a paplan alatt is kereste, de bizony nem találta meg sehol.

— Hol van a Holdsugár? — kérdezte a mellé lépő anyukát, aki csodálkozva Lilike kérdésén, mondta:

— Mikor a napsugár megjelent, mindjárt vége lett a Holdsugárnak Lilikém.

— Meghalt a kis Holdsugár, az én barátom — sirta el magát Lilike.

Anyuska látva a kis leány szomorúságát, megakart vigasztalni és egy szép ropogós friss kiflit nyújtott felé:

— Kell égből való arany kifli Lilikém? — kérdezte mosolyogva.

— Ez péktől való, nem az égből — mondta a kis lány megvigasztalódva és folytatta:

— Anyukám, az égből való aranykiflit nem lehet ám lehozni, mert az egy világ, holdvilág, ott lakik a Holdsugárka.

És most elmesélte anyukának, mit beszélt neki az éjszaka az ablakon beszűrődő holdsugár.

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS

1900

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS

1900

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS

1900

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS

1900

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS

1900

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS

1900

THE UNIVERSITY OF CHICAGO PRESS

CHICAGO, ILLINOIS

1900

AZ ÖZVEGYASSZONY LÁNYAI.

(MESE.)

Egyszer volt, hol nem volt, volt egyszer egy szégyen özvegy asszony; annak volt három lánya. Az egyik aranyhajú szőke lány volt, gyönyörű szép kék szemekkel, az arca olyan hamvas volt, mint az őszibarack és a cseresznyepiros szájával legédesebben tudott mosolyogni. Ezt a lányt egyhívták: Szépilonka. Ezt a nevet a szépségeért kapta.

A másik barna volt, térdig ért a hullámos haja, nagy szelid őzike szemei voltak, melyekből csuda jószág sugárzott és szép ives korallpiros szájával mindenkinek tudott valami nyájasat mondani és jószágáról az egész falu elnevezte Jókatónak. A harmadik lány fekete hajú és fekete szemű volt. Ez mindig kacagott. Vidám szeméből annyi huncutság sugárzott szerte, hogy aki csak ránézett, már szintén kacagott. Ahol megjelent, ott azonnal a vidámság ütött tanyát. Mindenki nagyon szeretete, de ő még inkább szeretett mindenkit és mindent. Fát, fűt, bogarat, öregembert, gyereket, anyát, testvért, szeretete szinte határtalan volt. Az egész lány csupa szív volt és úgy kellett neki a szeretet épen, mint a levegő. Őt egyszerűen Szivecskémnek nevezte mindenki és ő igen megvolt elégedve ezzel a névvel.

Egyszer egy szép nyári délutánon, a három lány kiment az erdőbe számócát szedni. Édesanyjuk a piacra vitte mindig a gyümölcsöt, eladta, így könnyítették tehát özvegyanyjuknak a gondokat és a munkát megosztva egymás közt.

Mikor már teli szedték kosaraikat számócával, leültek az erdő szélére pihenni. Gyönyörű alkonyat volt, a lenyugvó nap biborosra festette az ég peremét és vörösre csókolta a fák koronáit is.

Szépilus kibontotta arany haját, szétteregette maga körül mint egy szinarany palástot és játékos pózzal így beszélt:

— Én vagyok az aranyhajú szépség. Napkirálynő lányának kellett volna születnem, de én csak szegény özvegy lánya vagyok; de nem bánom. Szép vagyok, és a mi kunyhónk napkeleti palota, ha én tündöklök benne. Kiráylány vagyok én így is, a Szépség kiráylánya és ezt a nagy szépségemet nem is ajándékozom másnak, mint egy gyönyörűséges királyfinak, de nem ám. Vagy eljön értem Napkelet legszebb királyfia és feleségül vesz, vagy nem megyek én bizony férjhez soha.

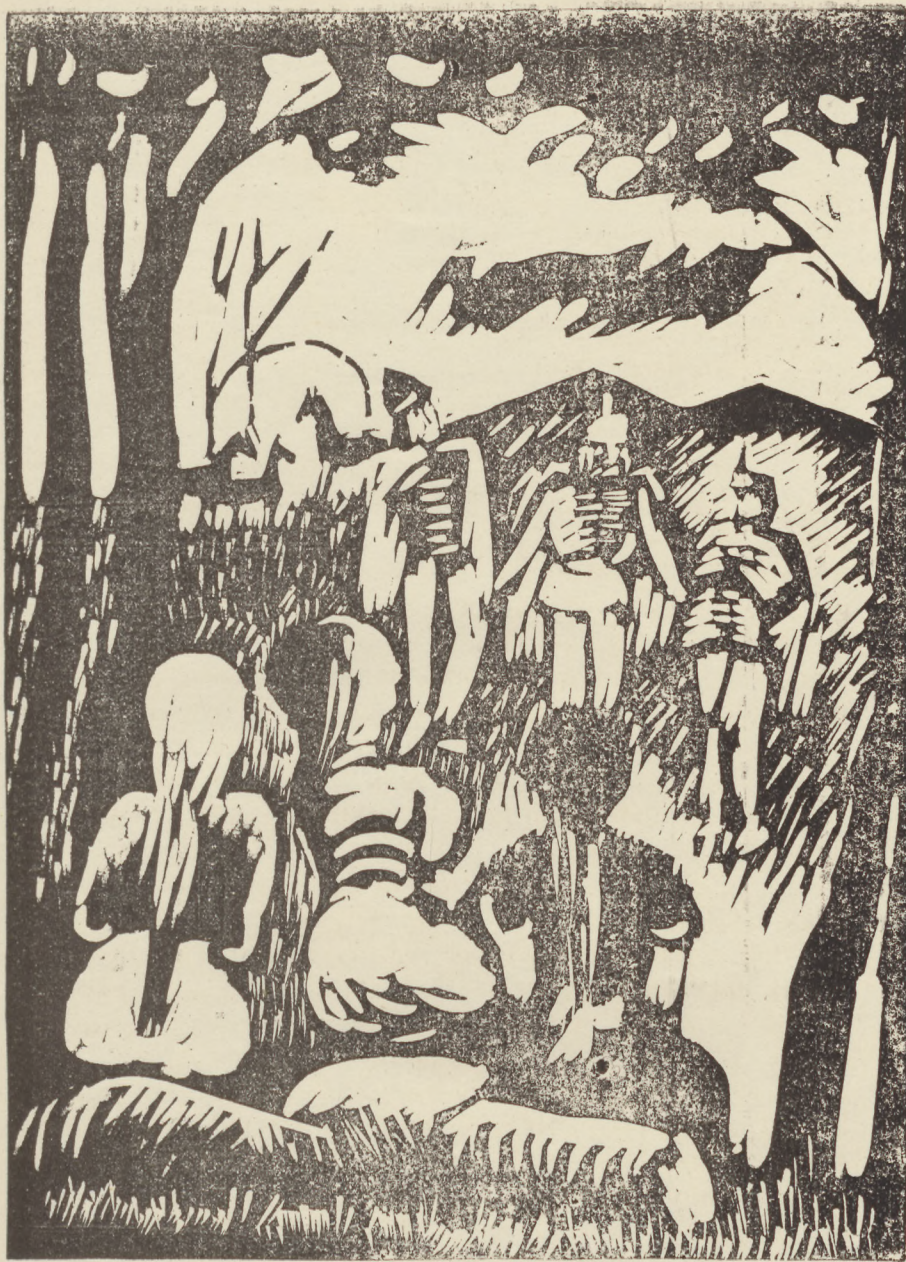
Jókató szeliden mosolyogva nézte szép testvérét és most ő játszott tovább a színes ábrándokkal, ahogy megszólalt:

— Én is szeretnék királyné lenni, mert akkor ugye gazdag lennék és annyi pénzem lenne, hogy megvásárolhatnék minden szegénységet? Építenék egy óriási kemencét, és abban éjjel-nappal sülné a kenyér. Aztán kidoboltatnám az országban, hogy a királyi palotában minden éhes számára sül kenyér és mindenki vihet amennyi csak kell. Ugy bizony — mosolygott Jókató — én is királyfira várok, mert pazarló akarok lenni a nyomor vásárjában.

— Drágák, drágáim — kacagott Szivecske — és én talán ne királyfihoz menjek feleségül? Nekem is királyfi kell ám, mert annak van a legtöbb népe, akit szeretni lehet, már pedig a szeretetben én is kiráylány vagyok, igaz-e? Gazdag vagyok és millió szívet is szeretetre tudok hangolni az én töméntelen szeretetemmel, ami mind a szívemben van. Addig tehát én sem megyek férjhez, amíg olyan királyfi nem jön értem, akiben annyi szeretet van, hogy jut belőle az egész országnak és mégis annyi marad, hogy engem is nagyon-nagyon szerethessen.

Igy tréfálkoztak a lányok egymás között és éppen indulni akartak már hazafelé, amikor a meglepetéstől szótlanul meredt a tekintetük a távolba.

Szemben velük az országuton, épen ahol a nap lenyugodni készült, három nagyon fényesen öltözött lovas

ÖZVEGYASSZONY LÁNYAI.

közeledett feléjük. Egyik fehér lovon ült, másik ezüst szürkén és a harmadik bársony feketén. Gyors ügetéssel közeledtek és ime már ott is voltak a lányok közvetlen közelében. Mikor meglátták a három lányt, megállították lovaikat és leszálltak a nyeregből. Lovaikat az erdő fáihoz kötötték és aztán odamentek a lányokhoz és megálltak előttük.

Nagyon szépek voltak. Az egyik fekete fürtös tüzes-szemű ifjú, ez a fehér ló gazdája volt és Szépilus előtt állott meg. A másik szelid, barna szemű, hatalmas vállas legény Jókatához ment és azt nézte, míg a harmadik, egy kékszemű, szőke nyiltarcú gyerek nagy szeretettel nézte Szivecske csinos mosolygó arcát.

A lányok egészen kipirosodva ültek a fűvön és zavarukban azt sem tudták, mit csináljanak és alig mertek a váratlan jövevényekre tekinteni.

Végre megszólalt az első ifjú aki, Szépilus előtt állt:

— Én napkelet királyfia vagyok — mondta — feleséget keresni indultam. Már két országot bejártam, de olyan gyönyörű lányt, mint te vagy, még sehol nem láttam. Te vagy az, akit én keresek. Vezess kérlek a kastélytokba, hogy megkérhessem édesatyádtól a kezedet. Légy a feleségem és te leszel Napkelet legszebb asszonya, én pedig a legholdogabb férfi leszek.

Szépilus belereszkedett a szép királyfi szavaiba, de hamar összeszedte magát, felállt, a szemébe nézett az ifjúnak és komoly hangon mondta:

— Nem én vagyok akit keressz, bizonyára tévedsz. Ajánlatod igen megtisztel, de meg kell tudnod az igazat. Én csak egy nagyon szegény özvegyasszony lánya vagyok, kastélyunk se nincsen nekünk, ahova vezethetnék téged, mert csak egy rozoga kis kunyhó az, amibe mi lakunk. Ezzel Szépilus felvette kosarát és lassan megindult hazafelé. A szép királyfi busan nézett utána, de nem szólt semmit, nagyon csalódottnak érezte magát, mert az nem is jutott eszébe, hogy szegény lány is lehet szép és királyfi létére hercegisasszonyt keresett feleségnek.

Közben megszólal a másik ifjú is és ezeket mondta Jókatónak:

— Feleséget keresni indultam én is. Sok birodalmat bejártam már, de ilyen szelid szemű édes lányt még sehol

nem találtam. Te olyan jó vagy, hogy bizonyára meghallgatsz engem és elviszel kastélytokba, hogy megkérjelek feleségül a kedves szüleidtől. — Szeliden mondta ezeket a szavakat és a kezét kérőn összekulcsolta, úgy nézett Jókatóra.

Jókató búsan nézte egy darabig, aztán halkán megszólalt:

— Kastélyunkba én nem vezethetlek, mert nekünk nincsen kastélyunk.

— Apám nincs, szegény özvegyasszony az anyám és így kérésedre nem is felelhetek. Menj lovag, megtaláld a jóságot kastélyban is bizonyára. — Ezeket mondta Jókató és ő is megindult kosárkájával a nénje után.

A másik lovag is szomorúan nézett a távozó lány után, de nem hívta vissza és nem követte őt.

A harmadik, a szőke lovag pedig így beszélt Szivecskének:

— Nem tudom ki vagy, de érzem, szeretlek téged, tehát egész bizonyos, hogy az vagy, akit keresek. Légy a feleségem kedves lány, szeressük egymást, mert én nem szeretek kivüled senkit.

— Kár lovag, hogy ilyen kevés a szeretet benned. Ha csak engem szeretnél, mi lenne a népeddel, amelynek nagy szüksége van a te szeretetedre bizonyára. Menj lovag, te a szeretet önzője vagy és én nem lennék boldog veled. Tanulj több szeretetet utadon, hogy minden lényre áraszthassad, mint nap a sugarát — mondta Szivecske vidám nyílt tekintettel, de azért mélyen bele-nézett a kék szemekbe, aztán felkapva kosárkáját, nővérei után futott.

A három lovag szomorú csendben ült fel ismét a lovára és elvágtatott.

A három lány pedig egészen elszótlanodva haladt hazafelé az édesanyjukhoz és nem is tudták, álmodták-e, vagy igaz volt-e a három lovag megjelenése az erdő-szélén.

Otthon sem szóltak semmit, hallgatagon fogyasztották szerény vacsorájukat. Az édesanyjuk észrevette szomorúságukat és nem tudta elgondolni, mi történt velük, ők

pedig nem szóltak semmit, jóéjszakát kívántak és aludni mentek.

De persze nem tudott aludni egyik sem. Mindahárman a szép ragyogó ifjakra gondoltak és sóvárgó vágygally szállt utánuk a képzeletük és érezték, hogy most a szerencse távozott el tőlük és talán örökre.

Ettől a naptól kezdve nagyon szomorú lett az özvegy-asszony három szép lánya. Nem panaszkodtak, nem sirtak, csak nem is nevettek soha. Szóttek-fóntak, dolgoztak, de táncos mulatságba nem mentek és minden jelentkező kérést kikoszorúztak.

Aztán újra kitavaszkodott, majd jött a nyár és a lányok egy szép enyhe délutánon újra kimentek az erdőbe szamárcsúrt. Szórakozottan szedegették és mindhárman a tavalyi nyárra gondoltak, ami elhozta és el is vitte a szép ifjakat; csak az emlékét hagyta itt, de viszont elvitte a szíveiket is, mert mi tagadás, mind a három lány nagyon beleszeretett a kérőjébe. Ez volt a szomorúságuk oka.

Alkonyatkor a teli kosárákkal ismét ott ültek az erdőszélen. Épen úgy mint akkor, a nap vörösen búcsuzott és a lányok elmélázva nézték az utat. És ime egyszerre csak megelevenedik az út és három lovas válik láthatóvá, amint közelednek az erdő felé. A lányok fel-sikoltottak és még a szíverésük is elállt, amikor a mindjobban közeledő lovasokban felismerték az ő kérőiket. Szívszorongva ültek és szinte moccanni sem mertek, féltek, hogy eltűnnek a szép ifjak, mint egy káprázat.

De azok nem tűntek el, sőt gyorsan közeledtek a lányok felé és amikor megpillantották őket, bizony egyszerre mosolygós lett az ábrázatuk.

Sietve leszálltak és percek alatt ott térdeltek már a három szép lány előtt, kiki a maga választottjánál.

És szólt a fekete lovag Szépilushoz:

— Visszajöttem érted, szépségek királynője, hogy ismét megkérjelek, légy az én feleségem, Minden kastélyt bejártam, de hozzád hasonlót sehol sem találtam. Csodálatos arcod el nem tudom felejteni, nincs méltóbb nálad Napkelet trónjára. Napkelet országa ilyen királynéra vár, bárki vagy, jőjj velem, légy a feleségem.

Szépiluska szinte alig hallotta, miket mond neki a királyfi, csak boldog volt végtelenül és kezét a kérő kezébe tette. Az boldogan ölelte magához a menyasszonyát.

Ezalatt a barna ifju ilyenképen beszélt Jókatónak:

— Visszajöttem érted szelid szemű lánykám, hogy mégegyszer kérjelek, légy az én jó feleségem. Minden kastélyban megfordultam, de ennyi jóssággal, ami a te szemedből látszik, sehol nem találkoztam. Ott keresem tehát, ahol találok, mert nélküled én nem lehetek boldog. Gazdag a lelked, fogadj be engem, ennél külömb kastélyba nem vágyik a szívem. Tégy boldoggá jóssággoddal, színesítsd meg Szomorúországot — hazámat.

Jókató felállt, odasimult a lovagja keblére és vállára hajtotta fejét.

A szőke királyfi egészen közel hajolva Szivecskéjéhez, mondta:

— Lásd, vissza kellett jönnöm, bár kegyetlenül elűztél, de én nagyon szeretlek. Az a kérésem, taníts meg engem a nagy szeretetre, amiről beszéltél, hogy mindenkit szerethessek és mégis ne csorbuljon az irántad érzett nagy szerelmem ezáltal. Egyetlen kastélyban sem találtam lányt, aki ilyen nagy szeretetet keresett volna és én mióta ismerlek, nem tudom kevesebbel beérni. Te bizonyára szeretni fogod az én népemet és ugye engemet is nagyon, nagyon! Országom szeretett királynéja leszel. Szeress, jőjj velem, légy Vidámságország kacagó királynéja.

Szivecske kitárta két karját és a szőke ifju nyakába ugrott. Belekacagott a szemébe és szivalakú édes szájacskáját nyujtotta az eljegyzési csókra.

Egyszerre hangos lett az erdő a vidámságtól és boldogságtól! A három gyönyörű pár láttára a fülemülék hangversenyt rendeztek.

Volt riadalom a faluba is, amikor a három lány végigment a falu utcáján, mindegyik egy gyönyörű lovag kíséretében, akik lovaikat a kantárszáruknál fogva vezették, apraja-nagyja mind a kiskapuban álltak, nyitva felejtett szájjal a nagy álmélkodástól. Rohantak hírét

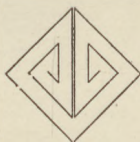
vinni a csudának a szegény özvegyasszonyhoz, aki persze nem hitte, amíg maga is nem látta a tulajdon két szemével.

Igaz volt bizony és amikor már mindannyian bennvoltak az egyszerű, szegényes, de tiszta szobácskában, nagyon nagy volt az özvegyasszony öröme, mert az ő lánykái mellett ott állt a boldogság és ahol ez ott van, ott a legegyszerűbb kunyhó is tündérpalotává válik.

A három királyfi azután boldogan vitte hazájába ifjú feleségét és nagyon boldogan éltek halálukig.

Mikor már öregek voltak és az ő fiaik mentek feleséget keresni, így szóltak hozzájuk:

— A Szépséget, a Jóságot és a Szeretetet a kunyhóban is keressétek, ne csak a kastélyokban.

CSODAPALÁST.

(MESE.)

Egy irgalmatlan nagy rengeteg erdő közepén élt egyszer egy földhöz ragadt szegény favágó a családjával. Ha azt mondom, hogy családjával, akkor ne gondoljatok egy-két gyerekre, mert bizony ennek a favágónak pont tizenkét gyereke volt és még hozzá mind a tizenkettő fiu volt. Persze ehhez a tizenkét gyerekhez volt egy felesége is a favágónak, hogy legyen, aki ebédet főz a sok kis éhesnek, mert bizony ebben a tizenkét szájbán mindig kellett valami harapni való és ha meggondoljátok, hogy mindegyik szájában harminckét fog vásott az elemőzsiára reggel és délben és este, elképzelhetitek, mennyit kellett főzni mindig a szegény favágó feleségének. Hát még a favágónak mennyi fát kellett aprítani, hogy ennyi szájnak legyen mit a tejbe aprítani.

Mégsem sokallta ezt a favágó, mert mikor még csak tizenegy gyermekük volt, sehogyan sem voltak megelégedve ezzel a páratlan számmal.

— Tizenegy — morfondírozott a favágó munkája közben. — Ki hallotta még, hogy valakinek tizenegy gyereke van? Vagy nyolc, vagy tiz, vagy tizenkettő, de tizenegy! — gondolta és mérgében egy nagyot csapott a tőkére, úgy, hogy szanaszét hasadt a csomós, kemény fadarab.

Egyszer egy vándor tévedt be hozzájuk, aki látva ezt a nagy gyerekrajt, megkérdezte a favágót, hogy hány gyereke van.

— Csak tizenegy! — mondta sóhajtva a favágó.

— Csak? — nevetett a vándor — hát nem elég?

— Hát jobb lenne egy tucat, mert az kerek szám és páros is.

— Miért lenne jobb a páros számú gyerek? — kérdezte mosolyogva a vándor.

— Hát instálom, ha az anyjuk vasárnaponként ki-mosdatja őket és bemegyünk a faluba a templomba, hát szépen párosával mennek előre a gyerekek, én meg az anyjukom hátul vigyázunk a rendre. A faluban mindenki megnéz minket és mondják: Itt jön a handa-banda. Így nevezték el a családomat, mivel hogy engem Handának hívnak. Mióta azonban a legkisebb is felcseperedett, nem akar már az anyja mellett jönni, ő is párosan akar a sorban menni, de hát, hogy egynek nincsen párja, mindig veszekedés van, hogy ki legyen a páratlan.

A vándor jóízűen nevetett a favágó panaszkodásán és ezután az asszonyhoz fordult:

— És te jó asszony, te is szeretnéd, ha tizenkettő lenne a gyerek?

— Szeretném, szeretném — fohászkodott az asszony, — de hát nincsen csak tizenegy takaróm, nem tudám, mivel betakarni a tizenkettediket.

— Ha csak az a baj, azon könnyen segítünk — mondta az ősz vándor és levette válláról bő palástját és letette az asszony elé.

— Ime a takaró a tizenkettedik gyereked számára — mondta és nemsokára eltávozott.

Mivel most már volt takaró, hamarosan meglett hozzá a gyerek is és pedig ez is fiú. Volt öröm a favágóéknál és a gyerekek, mint apró indiánok körültáncolták a bölcsőt. Benne feküdt a legkisebb Handa és az idegen vándorköponyegével volt letakarva.

Csak hogy ettől a naptól fogva furcsa dolgok történtek a favágóéknál. Ugyanis, amikor az anyja először fürdette meg a kis ujszülöttet, nagy anyai szeretetében így szólt a kis babához:

— Drága csöppem, olyan csecse baba vagy, mint egy királyfi és nekem nincsen szép csipkés pólyácskám, amibe rejtenélek, csak egy rongyos kis tarka párnácskám van! — mondta és nyúlt a bölcső felé a kis tarka párnáért.

De a szeme szinte megállt a nagy bámészkodástól és szinte elvakította egy csomó hófehér csipkés babaruha, ami a bölcsőre terített köponyegen feküdt. Szinte alig

CSODAPALÁST.

mert hozzányúlni a szépséges holmihoz, de azért azután mégis csak beléültette a kis meztelen csöppséget. Olyan szép volt, mint egy kis hercegurficska.

Ettől kezdve ami óhajtatást csak kiejtett a száján az asszony, az mindjárt teljesedésbe ment. Ha tej kellett a gyermekeknek, vagy bármi, mihelyt kívánta, mindjárt meg volt. Ezek után persze elég dolga volt a köpönyegnek. A favágó, meg a felesége mást se tettek egész nap, csak kívántak. Volt teli kamrájuk élelemmel, volt szép ünneplő ruhájuk, amibe vasárnaponként a faluba mentek. Nagyon boldogok és megelégedettek voltak, mert minden gondjuktól megmentette őket a csodapalást.

A rengetegben, ahol a favágó lakott, élt titokban egy rablóvezér nyolc haramiával együtt. Egy téli napon a rablók ültek a tűz körül és tanakodtak, hogy lehetne már valamit szerezni. — Ők így hívták a rablást. Mostanában nem igen akadt dolguk, mert ilyen télidőben kevés utas ment keresztül a rengetegen. A faluba nem nagyon merészkedtek bemenni, mert félték a csendőröktől, akik már nagyon régen fenték a fogukat rájuk. — Amint így tanakodnak, hogy mihez fogjanak, egyszer csak azt mondja az egyik rabló:

— Láttátok a Handát a bandájával, hogy ki vannak pötytyentve? Az asszonyon selyemkendő, a gyerekeken rámászsizma, télikabát és a Handa is vadonatúj bekecsben, tajtékból pőfékeli a finom illatos füstű dohányt. Hol vette ezt a jómódot egyszerre? Vagy kirabolt valakit és belekontárkodott a mi üzletünkbe, vagy valahol kincset talált elásva. Azt mondanám, jó lenne a favágót szemmel tartani, mert nagyon gyanus. Nem is igen dolgozik mostanában, csak éppen, hogy tessék-lássék passziózásból, járja az erdőt és mindig nótás a kedve.

Ezek szerfölött rablós körülmények voltak a rablók szemében és a vezér kiadta a rendeletet, hogy egy rabló kísérje állandóan figyelemmel a Handa-familiát és a házuk táját.

Ugy is történt. Mikor beesteledett, egy rabló odasompolygott az ablakhoz és egy kis résen át belesett a szobába. A favágó és a családja éppen vacsoránál ültek és vidáman lakmároztak.

— Jól esnék egy üveg borocska erre a finom csirkepaprikásra! — mondta a favágó és alig ejtette ki a szavakat, már ott állt a bor az ócska köpönyegen.

Persze, mindezt látta a rabló az ablakon, csak ámult-bámult és még a hideg is kilelte nagy izgatottságában. Nem akart hinni a szemének, de amikor pár nap alatt többször belesett az ablakon, meggyőződött róla, hogy a köpönyeg a favágóék titka, este jelentette a rablóvezérnek:

— Egy csodapalástja van a favágónak, ami minden kívánságát teljesíti, mesélte lelkendezve. Persze nem hittek el neki, de azután mind odamentek a favágó ablakához és látták, hogy igazat beszélt.

— Mindenáron meg kell szerezni ezt a palástot — jelentette ki a rablóvezér.

Ez nem is volt valami nagy feladat. Csak megvárták a vasárnapot, amikor az összes Handák a templomba mentek. A favágó kis kunyhóját feltörték egy-kettőre és betódultak a szobába. Ott feküdt a csodapalást a gyermekbölcsőn, amiből már azóta kinőtt a legkisebb Handa is és saját lábulag ment a templomba a többivel.

A rablók egyenesen a palásznak rohantak, rávetették magukat, mert mindegyik magának szerette volna. De most ugyancsak megjárták. Egyszer csak észrevették ám, hogy nem ők fogták a palástot, hanem a palást fogta őket. De még hogy fogja és kényszeríti, hogy meginduljanak az ajtó felé. Ugy ahogy mind a nyolcan megmarkolták, úgy kellett nekik a palásttal megindulniok az erdei uton haza felé. Borzasztóan megrémültek a rablók, mi lesz most és iszonyodva nézték a kényszerülten szorongatott boszorkányos palástot. Engedték volna biz ezer örömmel, de az nem engedte őket, hanem vitte előrefelé az uton. Mindegyre jobban közeledtek a falu felé és nemsokára ott mentek már a nagy utcán végig.

Na, volt is nagy csudája a falunak! Az emberek éppen a templomból jöttek ki, hát látják, hogy a nyolc rettegett rabló mint megy lesütött szemekkel, félelemtől halálsápadtan egy rossz köppenyebe kapaszkodva mind.

Handáék is éppen a templomból jöttek ki, amint megpillantották a nyolc rablót az ő drága féltett palástjukkal.

— A palástom! — kiálltott ijedtében a favágó és rohant a rablók felé és az egész Handa-banda a nyomában.

Ekkorára már odaérkeztek a csendőrök is, akik felismerve a híres rablókat, azonnal körülfogták őket. Ebben a pillanatban a köpönyeg kisiklott a rablók kezeiből és egy magas őszhajú idegen válla köré kanyarodott.

A sok ember csak állt és bámult a furcsa eseményeken, míg végül megszólalt a vándor idegen:

— Én a Sors vagyok, palástom a Szerencse. Palástomat, a Szerencsét a favágónál hagytam, hogy könnyen nevelhesse fel gyerekeit. Ezek a gonoszlelkű emberek — mondta a rablókra mutatva — megirigyelték és el akarták lopni a favágó szerencsáját. Balgák voltak, nem tudták, hogy a szerencsét nem lehet lopni, azt csak a Sors ajándékozhatja az embereknek. Megjárták, mert a szerencse ha gonosz kéz érinti, szerencsétlenség lesz, tehát megkapták méltó büntetésüket, — folytatta — amint látjátok, a csendőrök megkötözték a rablókat és a börtönbe viszik.

Az idegen ekkor a favágóhoz fordult, aki hálás köszönetet mondott neki és kérte, hogy adná továbbra is neki köpönyegét.

— Nem adom vissza, — mondta a vándorló, mert a szerencse csak ott marad tartósan, ahol vigyáznak rája. Te nem vigyáztál rája. Te nem vigyáztál a szerencsédre, most már szegény maradsz, amig élsz. De a fiaidat megsegítem — mondta és levágott mindegyikük számára egy darabkát a köpönyegéből.

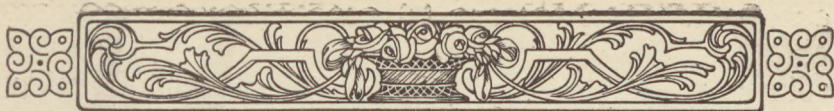
— Ime a szerencsétek! — mondta. — Ki hogyan vigyáz rá, úgy fog boldogulni az életben.

A fiuk megköszönték szépen Sors apó ajándékát és párosával, mint szoktak, szépen hazamentek.

Otthon, igaz, nem várt rájuk többé a jólét, de a nagyobb gyerekek már segíteni tudtak az apjuknak, szorgalmasak voltak, velük volt a szerencse, boldogultak és mire felnőttek, mind boldogok és megelégedett embereké váltak.

A REPÜLŐ EMBER.

(MESE.)

A várkisasszony a hegycsúcsán lakott és nagyon szép volt. Ezt tudta minden hegylakó, sőt a völgyben is hallották már hírét a várkisasszonynak, aki a hegyen lévő várban lakik és nagyon szép. Látni még nem látta senki, mert a várkisasszony mindig csak a kert falán belül sétálgatott.

A várkisasszony életéről nem tudtak semmit a völgyben lakók. Nem tudták, szereti-e reggel a napsugárral költetni föl magát, vagy ő várja-e meg a kertben a nap ébredését. Nem tudták, a piros rózsát szereti-e jobban, vagy a fehérét, nem tudták, a tavaszi illatokból melyik az övé. Ibolya, jácint-e vagy gyöngyvirág? Nem tudták, miről álmodozik naphosszat, nem tudták, kiért imádkozik esténként. A várkisasszony maga is egy vár volt magas falakkal, akibe nem lehetett belelátni. De azt, hogy szereti a napot, az illatokat, a színeket és álmodozik és imádkozik, azt mégis mindenki tudta, mert a várkisasszony nagyon fiatal és nagyon szép volt.

A várkisasszony öreg nagyapjával élt a várban, aki nagyon vigyázott rá és nagyon szerette. Mindenki szerette a várban a várkisasszonyt. Dada, az öreg asszony, aki nevelte, öltöztette, János a szakács, Fedor az inas és Antal bácsi, az öreg kertész is. Ennél többen már nem szerethették a várkisasszonyt, mert többen nem is voltak a várban.

Nagyapa nagyon kényeztette az unokáját és majd mindennap megajándékozta szebbnél-szebb gyöngyökkel, briliánsokkal és mindenféle ékszerekkel. Talpig tele volt vele a várkisasszony. A haja, füle, nyaka, dereka, karja, lábai és még az öltözéke is teli de teli volt ragyogó ékszerekkel. Ez úgy hozzátartozott a lány öltözködéséhez, mint a szegény embernek az ing. El sem tudta

volna magát képzelni nélkülük, talán azt gondolta volna, hogy meztelen van.

Tükre is volt a várkisasszonynak, amibe egész nap nézhette magát, de könyve az egyetlen egy se volt neki. Azért boldog volt a várkisasszony, eljátszadozott nap-hosszat a virágaival és a csillogó ékszerekkel, és hallgatta Nagyapa meséit.

Egy reggel, amint a kertben sétálgat, egyszerre valami furcsa nesz hallatszott az égből, ami egyre hangosabb lett. A várkisasszony ijedten nézett felfelé, hát egy óriási madarat lát maga felé közeledni. Hatalmas merev szárnyai voltak és úgylátszott, hogy ide a kertbe akar beröpülni, de azután hirtelen eltűnt a várfal mögött.

A várkisasszony rémülten mesélte nagyapának, mit látott és nagyapa megnyugtatta :

— Ez nem madár — kis lányom — ez egy repülőgép, ember ül benne és oda megy, ahova akar vele.

Még tovább is mesélte volna, de a lány már futott ki és Nagyapa nem követhette, mert ágyhoz kötötte a köszvénye.

A vár kapujától nem nagyon messzi a hegytetőn ott gubbaszkodott már az óriási madár, de a szárnyait azt nem csukta be most sem. A lány félénken közeledett a mozdulatlan gépmadárhoz és amint közel ért, megrettent, mert megpillantotta a repülő embert a gépmadár mellett. Bőrökbe volt öltözve és a szemeit félelmes pápaszemek takarták el. Észrevette a közeledő lányt, kezét katonás mozdulattal emelte a sapkájához és elébe menve, mondta:

— Kis hiba akadt a gépemen, le kellett szállnom, remélem azonban, hogy pár óra alatt rendbe hozhatom.

Nagyon furcsa látvány volt a középkori diszbe öltözött várkisasszony, teli ékszerekkel és mellette a huszadik század levegő embere a bőrkabátban. Nézték egymást őszinte bámulattal sokáig.

— Hova szállsz? — kérdezte a lány és a gépet kezdte bámulni. A férfinak tetszett a lány kifejezőmódja, ami olyan kedvesen hangzott, mintha egy gólyát vagy egy felhőt kérdezett volna, hogy merre száll.

A REPÜLŐ EMBER.

— Ahova épen kedvem tartja, — felelte. — Akartam a falon belül leszállni, de ott nincs tér a repülőnek. Nagyon kicsi a kerted — mondta a férfi mosolyogva.

— Azért sok madár lakik benne — mondta a lány komolyan — de ezek sokkal kisebbek és elférnek a fákon.

— És sohasem repülnek túl a falon? — kérdezte nevetve a gyönyörű lányt, aki ilyen gyerekesen beszélt.

— Ezt igazán nem tudom, erre még sohasem gondoltam — mondta — és egyszerre ijedséget érzett arra, hogy a madarai csakugyan átrepülhetik a várfalat. De azután vidáman mondta:

— Lehet, hogy kiszállnak, de mindig visszajönnek újra.

— Valószínűleg jó dolog a te kertedben élni — felelt a pilóta és őszintéket érzett bele a szavaiba.

Azután hozzálátott a gép javításához és a lány ott maradt vele, mint egy kíváncsi gyermek, mindenfélét kérdezett a repülőtől.

— Hogy hívnak?

— Pilótának — mondta a férfi mosolyogva.

— Te csináltad ezt a gépmadarat?

— Én csináltam. Ez a gép teljesen új, most vagyok vele próba repülésen.

— Több ilyen géped is van?

— Van egynéhány.

— Mit lehet onnan az égből látni?

— Mindent, ami itt lent van.

— És ami az égen van?

— A végtelenséget ezzel a géppel sem lehet átrepülni.

— Mekkora az a végtelenség?

— A végtelenséget nem lehet megmérni, annak nincsen mérete. Abba belefér minden. A végtelenségbe benne van az egész mindenség. Föld, ég, csillagok.

— Ezek rettenetes távolságok nekem — mondta a lány.

— Nekem is — mondta a pilóta. Megelégszem azzal, ha átrepülhetem a földet. Épen elég látnivaló az egy ember számára.

— Te akkor azt is tudod, hogy mi van ott lenn a völgyben, ugye? — és sóváran nézett lefelé a kis templom körégyülekezett házikókra, ami elérhetetlen messzeség volt számára, mert még sohasem volt lenn a csúcson, amióta megszületett. Sokszor elnézte az apró játék-házikókat és szeretne volna a kertjébe felhozni mind.

— Te még nem jártál ott lenn soha? — kérdezte bámulva a pilóta és csodálkozva nézte a lányt.

— Soha — szólt sóhajtván a várkisasszony. — Nagyapa nem enged ki még a hegyoldalra sem.

— Micsoda középkori csodabogár ez itt — mormogta a férfi és kérdezni kezdett a lánytól mindenfélét. A lány őszinte feleleteiből hamar megértett mindent és nagyon megsajnálta a várkisasszonyt.

— Akarsz lerepülni velem a völgybe? — kérdezte a lányt.

A lány lihegni kezdett a felindulástól, de azután hirtelen elszomorodva mondta:

— Oh, azt nem engedi meg Nagyapa.

— Öreg nagyapók sohasem érthetik meg unokáik repülését, de azok mégis repülnek — mondta a pilóta rejtélyesen és folytatta:

— Leviszlek kis lány, ne félj, egy fél óra múlva már itt is leszünk és nem tud meg nagyapa semmit.

Annyi határozottság volt a fiatal férfi hangjában, hogy a lány parancsot érzett benne és nem ellenkezett, hallgatagon nézte a férfi babrását a gépen.

Nemsokára rendben volt minden és a férfi szó nélkül felemelte a lányt, mint egy gyermeket és betette a gépbe. Nem látta senki, a szolgák rég dolgukra mentek.

A gép berregni kezdett és a lány rémülten kapaszkodott a pilótába, aki egy takaróba csavarta, oda kötötte magához. A gép mozdult, emelkedni kezdett és pillanatok alatt már a vár fölött keringett.

A lány egy kissé szédült, de a férfi intésére lenézett és meglátta maga alatt a várat, a kertet, és óh, milyen nevetséges — meglátta Dadát a két karjával felfelé hadonászni és az egész dada akkora volt, mint egy porcellán nipp. Kacagott a lány és integetni kezdett, amit letről bizonyára nem látott meg a Dada. De már

túl is voltak a váron és völgy fölött repültek magasan. A lány szemeit tágranyitva mondott valamit a pilótának, de nem lehetett érteni a gép lármájától. Pár perc múlva gyönyörű sikló repüléssel megálltak a völgyben egy nagy zöld szabad térségen, közel a házikókhoz és a lány csodálkozva látta, hogy nem is olyan kicsikék már, mint a csúcsról hitte. Kiszálltak a napsütéses szabad mezőn és nemsokára emberek rohantak feléjük. A pilóta egyre csak a lányt nézte, mert annak az arcán a bámulat szinte mennyei fényességgé változott. Arca rózsapiros volt, haja széthullott és betakarta a vállait, mint egy arany-sátor és fehér selyem, csodálatos szabású bő ruháját a gyenge szellő a teste köré csavarta és a nap szivárványszínűre törte a nyakán, fülein, homlokán, karján és derekán csillogó drága ékszereket. Olyan volt a napban ragyogó üde zöld reggeli mezőn, mint egy angyal. És az égből szállott le.

A pilóta odament a várkisasszony mellé és átölelve derekát, mosolyogva kérdezte:

— Szép néked itt lenn a völgyben?

— Oh, szép, de én ott fenn láttam, hogy a hegyen túl is van világ még — dadogta — és a pilóta szárnyas szíve egy pillanatra megfájdult a lány kurta szemeitől, akit így elfelejtettek látni tanítani. Most a gépet egy ember őrizetére bízta és megfogva a lány kezét, megindult vele a falu felé.

— Oh közlőrl nem szépek — mondta csalódottan a lány, amint végig mentek a kicsiny viskók között, amik ütöttek, kopottak voltak és csupa rongyos, sápadt, sovány emberek és gyerekek ácsorogtak a kapuk előtt.

— Ezt szegénységnek hívják — szólt szomorúan nézve a szárnyas férfi a szálnalmas külsejű falucska lakóit.

— Csúnya a szegénység közlőrl — mondta a lány és nem akart tovább menni.

— Csúnya — mondta a pilóta — mint minden betegség.

— És nem lehet meggyógyítani a szegénység betegségét?

— De igen, nagyon is meglehet gyógyítani, csak-hogy nincsen gyógyszerük.

— És ki tudná azt megszerezni? — kérdezte a várkisasszony és úgy nézett a pitótára, mintha azt mondaná: Te bizonyosan tudnád.

— Te is tudnád — mondta pilóta és a lány vagyont érő ékszereire nézett.

— Oh nagyon szívesen megtenném, de mondd, honnan vegyem?

— Nagyon sajnálnád ezt a nagy követ itten az övedben, ha odakellene adnod, hogy ez a sok szegénység meggyógyuljon ebben a faluban? — kérdezte a pilóta.

— Oh nem, dehogy is sajnálnám — mondta csodálkozva a várkisasszony.

— Tehát ha akarod, kigyógyítjuk ezt a falut a szegénységből és akkor meglásd, közelről is szép lesz és szívesen fogsz ide jönni mindig.

A lány csak ránézett a férfira, nem szólt semmit, de a tekintetében annyi hit volt és tudta, hogy minden lehet, amit a pilóta mond.

— Most visszamegyünk, — mondta, — nehogy megijedjenek otthon, de pár nap múltán ismét itt leszek és akkor elszállunk túl a másik hegyen.

Nemsokára már ismét ott lebegtek a vár fölött és a pilóta lassan leereszkedett.

Az öreg Dajka rohant feléjük lelkenedezve és a gépből kiszálló lány egészen elrémült, amint meglátta a Dada feldult arcát.

— Mit tettél bogaram, mit tettél! — zokogta és a lány nyakába borult.

— Egy kicsit repültem Dadám, olyan nagy baj az? elmeséljük Nagyapának is...

— Oh a nagyapó — mondta Dada és zokogva tette kezeibe az arcát.

— Mi az, mi van Nagyapóval? — kérdezte ijedten a lány.

— Eltűnéssel megrémítetted Nagyapót, aki most... aki most... és nem tudta kimondani. A lány otthagya mindent, futott be a várkapun, egyenesen nagyapa termébe és ott találta a hatalmas öreg embert halott sápadtan, kinyulva, mozdulatlanul.

Szegény Nagyapó. A lány értelmetlenül bámult, rázogatta, nem értette, miért nem akar mozdulni és beszélni és ijedtében sikoltozni kezdett.

A pilóta is megtudott mindent, hogy mi történt a várban, de neki mégis el kellett mennie. De tudta, hogy itt most egy különös bagolyfészket hagyott egy hófehér kis galambbal és ide vissza kell jönnie, amilyen gyorsan csak lehet.

A várkisasszonyra fekete ruhát adott a Dajka, aztán este lett, nagyapa fejéhez gyertyát tettek és félni kellett, mert nagyapa nem csókolta meg lefekvés előtt. Aztán egyszerre csak látja, hogy jön a repülő, be a terembe, ahol nagyapa fekszik, felkapja és viszi magával, fel, fel magasan és leteszi nagyapót a menyország kapujában. Aztán jön a gépmadár visszafelé, egyre jobban lehet hallani a zúgását.

A várkisasszony hirtelen felébredt álmából, de a zúgás még egyre tartott. Odafutott az ablakhoz, hát látja, hogy a repülő ember újra itt van. Gyorsan magára szedte a ruháit és futott le. A kertben már jött elébe a pilóta és a lány odasimulva a szárnyas emberhez, szomorúan mondta:

— Nagyapó nem bír felébredni, örökre elaludt és most elfogják temetni a földbe. Nem sirt, pedig nagyon szerette nagyapót, csak hogy nem tudta felfogni a meghalás iszonyú értelmét.

A szárnyas emberre nagyon nagy szükség volt a várban. Ugy járt-kelt, intézkedett, mintha mindig itt élt volna ebben a hegyek közé eldugott kis fészekben. Olyan volt neki, mintha egy évszázadot visszaálmodott volna.

A lány mindenütt ment utána, mint az árnyék és nézte, mint engedelmeskedik neki Dajka, inas, öreg szakács, mind, aki a várban van.

Temetés után komoly idegenek jöttek, azokkal tárgyalt a repülő ember és amikor őt megkérdezték, kit nevez ki gyámjának, ő odasimult a szárnyas emberhez. Minden rendbe jött, elment mindenki és a lány félni kezdett, hogy a pilóta is el fog menni. De az nem ment el és a várkisasszony bevezette nagyapó titkos kamrá-

jába és megmutatta neki a sok-sok arany, ezüst és mindenféle drágaságot, ami ott volt fölhalmozva.

A pilóta nézte ezeket és csak ennyit mondott:

— Nagy ragadozó volt az öreg.

Másnap reggel egy furcsa gépezetet szedett elő a repülő ember és azt a terem egyik asztalára szerelte, és azután különös hangokkal telt meg a nagy terem. A lány nagyon megijedt, de a pilóta megnyugtatta.

— Ez a gép elhozza nekem azoknak a hangját, akit én hallani akarok, akár milyen messzi vannak. De most még nem beszélek neked a messzeségről, előbb majd egypárszor repülni fogunk. Akarod?

— Oh igen, hiszen ígérted, hogy elmegyünk a hegyen túlra és veszünk orvosságot a szegénységnek.

— Jó, tehát még ma elrepülünk a hegyen túlra.

Csakugyan még azon a napon beültek a gépbe és csakhamar olyan kicsi lett a vár alattuk, mintha gyermekjáték volna.

A várkisasszony kimondhatatlan gyönyörrel nézett le az előtte ismeretlen világra és csak akkor bámult el igazán, amikor a tulsó hegyen is átrepültek.

Rengeteg ház-skatulyákat pillantott meg hosszú kérmények között, és a széles óriási zöld mezőségben itt is, ott is pirinkó fehér házikókat egy-egy templomocska körül. Utjokat a házskatulyák felé vették, amit a pilóta Városnak nevezett.

Pár perc múlva már fölötte keringtek, azután egy szabad térségen csakhamar a földre szálltak.

Egy gépkocsiba ültek, ami előtt nem volt ló, mint a völgybeli kocsik előtt, és végig futottak a gyönyörű szép házak között, amiken sok ablak volt egymás fölött.

— Itt nem szegények — ugye? — Ugy kérdezte ezt a lány, mintha azt kérdezte volna: Itt nem betegek ugye?

— Itt nem látni a szegénységet — mondta a pilóta — mert annak itten szép nagy házakat építenek és beledugják. Kivülről itt nem lehet megtudni, hogy melyikben lakik a szegénység.

A nagy briliáns kőért, ami a lány övében volt, rengeteg papírt kaptak, amit a pilóta pénznek nevezett, bár

nem hasonlított semmit a nagyapó sárga és fehér fényű pénzeihez.

Alkonyatkor már ismét a gépben ültek és a várkisasszony meg beszélgetni sem tudott mindarról a sok szép csodáról, amit a városban látott.

Ettől a naptól fogva nagyon izgalmas és mozgalmas napok következtek. Rengeteg ember jött a hegyre, és vágni kezdték a szép fákat és egyenes utat készítettek a meredeken. Aztán bontani kezdték a vár falát. Ettől nagyon megijedt a lány és remegve kérdezte a pilótát, miért engedi meg, nem fél, majd éjszaka az erdőtől, ha nem lehet kaput zárni. Nagyapa sok mesét tudott a gonosz rablókról, akik megölnék mindenkit a várban és elvisznek mindent.

A pilóta csendesén megsimogatta és azt mondta, ne féljen és ekkor a várkisasszony nem félt.

A szétszedett várfal tégláiból pedig nemsokára egy hatalmas épület kezdett emelkedni lent a völgyben. A templom körül a kis házakat is mind kijavították és a rozoga templomot is egészen újra építették.

— Új templom kell az új embernek — mondta a pilóta.

— De hiszen nem az emberek, a házak lesznek újak — csodálkozott a lány a pilóta beszédén.

— Új otthon, új élet új embert teremt: A szegény ember meghal, és megszületik a boldog ember.

— A lány már sok mindent megértett és a szeme, a szíve tárgult a sok szép megismeréstől, amire a pilóta tanította.

Nem is sok idő múlt el, és már ott emelkedett a völgyben egy hatalmas gyár, ami a várfal köveiből épült fel.

Aztán a hegyet is furni kezdték, mondták, vas van benne és a pilóta mindent megbeszélt azzal a kis géppel, ami az asztalán állott. Hangos, vidám volt az egész völgy, öröm volt lesiklani közéjük. Minden arc vidám volt, piros, mosolygós és már nem lehetett meglátni a szegénység betegségét.

Végül elkészült teljesen a falu is, a gyár is és ezt nagy ünnepséggel avatták fel.

A várkisasszony a templomtéren egy emelvényen állt a pilóta mellett és mindenki csak ránevetett, benne gyönyörködött. A szárnyas férfi most beszélt az emberekhez és végül ezeket mondta :

— Mindezt pedig köszönhetitek a várúrnőnek, aki a legszebb ékköveit adta oda azért, hogy a falutok meggyógyuljon a szegénység betegségéből. És a falát is oda adta tinéktek, most már csak nektek kell vigyázni rája.

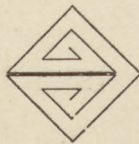
A falu népe mint egy gyűrű, mint egy várfal állta körül őket és a szeretet, elragadtatás hangján lelkesedtek a várkisasszonyért.

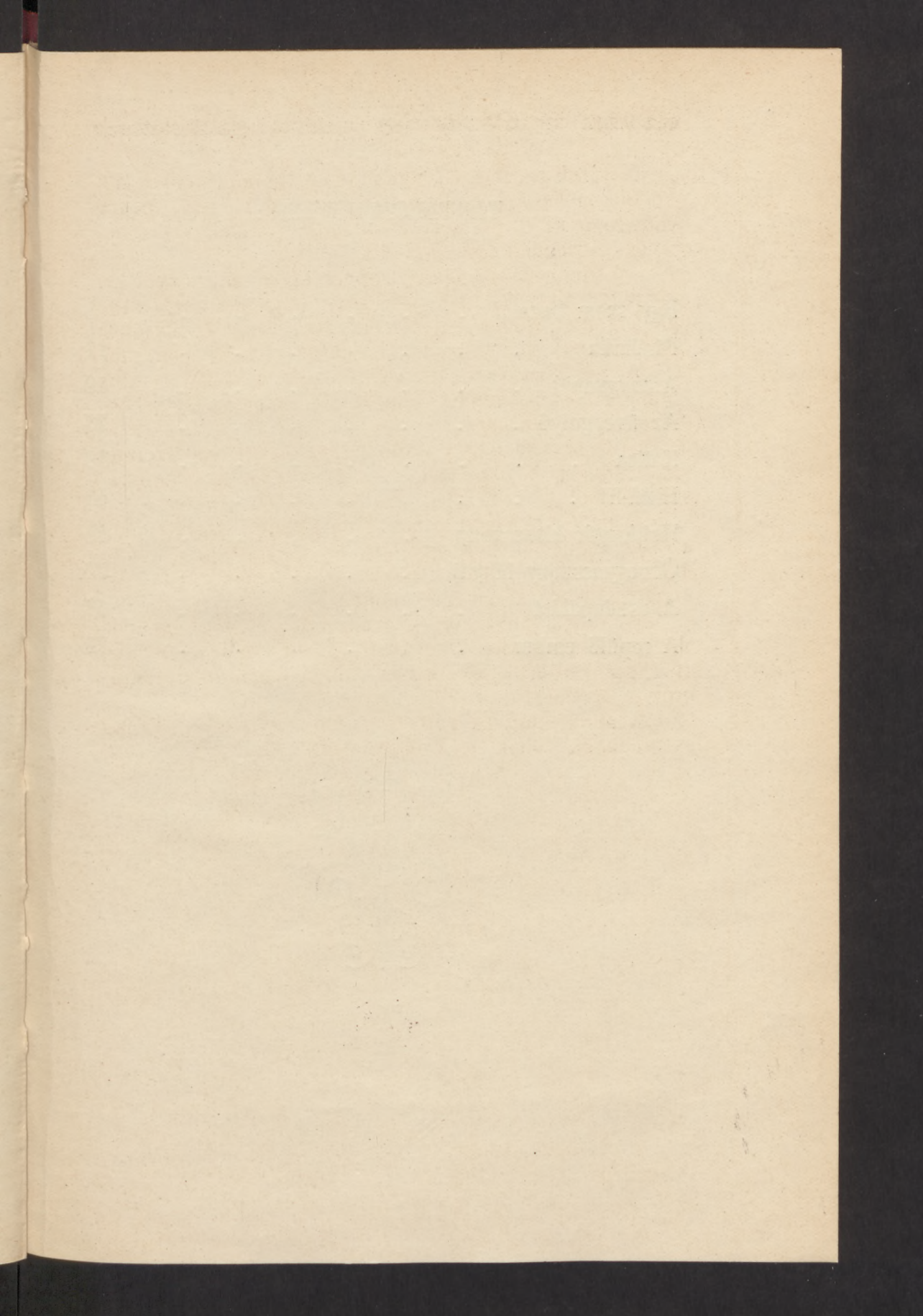
-- Nem-e biztonságosabb fal ez az eleven szeretet minden hideg kőbástyánál, amit a gyűlölet és mogorvaság épített ?

A lány nem szólt semmit, nem tudott szólni, mert a szíve csordultig volt érzelmekkel, csak akkor, amikor már újra otthon voltak a nagyteremben, akkor oda állt a pilóta elébe és remegve mondta :

-- Nekem még sok ékkövem van és én minden ékkövemmel, minden szegénységet szeretnék így meggyógyítani és csak arra kérlek. hogy te maradj itt mindörökre énvelem.

A pilóta karjaiba zárta a piruló lányt, megcsókolta, és boldogok voltak, és örökre együtt maradtak.

TARTALOMJEGYZÉK :

Egy szem buza	3
Pindurka	11
Aranygyapjú	19
Az üveggolyó	25
Katica	33
Hidd-El	41
Holdsugár kisasszony	49
Özvegyasszony lányai	57
A csodapalást	67
A repülő ember	75

